

Hledáme, co společnost potřebuje

**P. Hroznata
Pavel Adamec,
O.Praem.**

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

10/2021 / ročník XXXI / 29 Kč

9 **Téma: trvalé jáhenství**

28 **Chvála zповědi**

24 **Kniha: Mladočovské Jericho**

26 **Symbolika liturgických předmětů: berla**

lektorka německého Biblického díla
Anneliese Hechtová

KREATIVNÍ PŘÍSTUPY K BIBLI

Naděje na příchod Mesiáše –
Sen o Zachránci

15. 10. 2021, 8.30–13.00

Hradec Králové

Nové Adalbertinum, Velké nám. 32

Seminář představí kreativní metody biblické práce, které oslovují jak rozum, tak smysly a zvou k vlastnímu objevování a četbě Bible. Věnovat se budeme především metodám dialogu, interakce, identifikace, vizualizace a práce s textem. Budeme promýšlet texty knihy proroka Izajáše s výhledem na advent. Seminář je určen všem, kteří chtějí objevit nové cesty, jak číst a přemýšlet o biblických textech ve společenství ve farnostech, sborech, při výuce náboženství nebo při katechezi.

Bližší informace a přihlášky kc@bihk.cz

Informace o kurzovním při přihlášení.

Každý účastník obdrží knihu A. Hechtové Zažít Bibli.

Anneliese Hechtová je dlouholetou lektorkou Biblického díla ve Stuttgartu a autorkou řady publikací k biblické práci, z nichž některé vyšly v českém překladu.

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
I dnes neseme
původní myšlenku
P. Hroznata
Pavel Adamec, O.Praem.
- 9 **téma: trvalé jáhenství**
Jáhenství jako životní poslání
- 10 Očima tutorů
- 12 Očima budoucích
trvalých jáhnů
- 24 **knižní tipy**
Jan Boštík:
Mladočovské Jericho
- 26 **symbolika**
liturgických předmětů
Berla – pastýřská hůl
- 28 **jak to vidím já**
Chvála zpovědi
- 30 **IKD – informace**
Královéhradecké diecéze
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:

Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Slovo úvodem

Podle vyprávění Skutků apoštolských prožívala církev na svém počátku řadu krizí. Jedna z nich souvisela se starostí o vdovy. Starali se o ně přímo apoštolové, a nestíhali. Navíc to bylo vnímáno jako nadřezování židokřesťanům. Zanedbávání povinností, stranictví, apoštolové navíc neměli čas na to, co bylo jejich hlavním úkolem: hlásat evangelium. Mezitím počet křesťanů stále rostl. A tak se apoštolové radili, jak postupovat dál a rozhodli: „*vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou*“ (Sk 6,3). Nechme stranou, jestli jde o volbu sedmi jáhnů či starších církevních obcí. Ustanovení další služby v církvi bylo odpovědí na krizi a přinesla v důsledku skutečný rozvoj církve: „*Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl*“ (Sk 6,7).

Život církve v místních farních společenstvích je založený na dobré komunikaci, která nespočívá jen ve spořádaném dojednání všech náležitostí farního života. Vyžaduje vnímavost na události, kterými věřící ve farnosti žijí, a citlivost pro to, co se v obci, ve městě nebo na vesnici děje. Mít blízko „ke stolu“ těch, kdo jsou potřební, není vždy v silách kněze a faráře. I když má srdce na dlani, nekostelní lidé ho považují za těžko dosažitelného, stydí se ho oslovit. Jáhen, který je nejbližší spolupracovník kněze, zná místní poměry, často zná několik generací lidí proto, že tam trvale žije.

Zájem o to, vstoupit na cestu kněžské služby, stále klesá. Kněžských povolání je opravdu poskrovnu. Naopak se objevil velký zájem sloužit ve farnosti formou trvalého jáhenství. Před třemi lety se podařilo shromáždit skupinu zájemců, z nichž letos bude dvanáct vysvěceno ke službě v církvi formou trvalého jáhenství. Co je čeká? Budou vysvěceni ke službě v církvi coby spolupracovníci biskupa, který je pošle, aby se podíleli na chodu konkrétního farního společenství, popřípadě se ujali konkrétní služby např. v charitě, nemocnici nebo ve škole. A proto je možné chápat trvalého jáhna jako muže dobré spolupráce. Umí naslouchat lidem, v modlitbě si udržuje bdělé srdce, je blízko knězi, dlouhodobě rozvíjí schopnost s radostným srdcem spolupracovat s lidmi ve farnosti i mimo ni.

Během tříletého formačního kursu jsme postupně rozvíjeli čtverou základní pozornost trvalého jáhna. Nejprve jsme se učili (1) vnímat „co je potřeba“, nežít zakleti ve svých zavlých představách, ale otevírat se tomu, co lidé potřebují. Následně (2) jsme směřovali svou pozornost k tomu, „jak rozumět svému povolání: zvěstovat – učit – svědčit“. Jde o specifickou formu jáhenské služby tak, jak se v současném životě církve pojímá a rozvíjí. Velmi důležitým rysem trvalého jáhenství je, že je (3) spojené s životem vlastní rodiny. Proto jsem byl rád, že manželky kandidátů trvalého jáhenství přijaly pozvání se formace též účastnit. Poslední rys jáhenské služby je třeba sledovat poctivě a dlouhodobě. Je to služba uprostřed světa, který je dnes silně institucionalizován a má tendenci sebezáchovy. A i když i církev má svou institucionální strukturu, má ji využívat nikoliv pro sebe samu, ale pro (4) „růst Božího království na zemi“. Trvalý jáhen proto je nadšen Božím královstvím, sílu pro svou službu čerpá v modlitbě a víra ho vede k tomu, aby z jeho konání probleskovala láska ke Kristu a zájem o zcela reálný život lidí.

A tak se v modlitbě učím snít o naší místní církvi, která bude mít k dispozici muže oddané službě pro Boží království, spojené ve sboru jáhnů a plně nasazené ke službě lidem.

I dnes neseme původní myšlenku

Premonstrátský řád, založený sv. Norbertem, oslaví brzy 900 let od jeho založení. Jedním ze starobyklých klášterů je i ten želivský, který byl v roce 1990 řeholníkům vrácen. Zeptali jsme se tehdejšího prvního porevolučního převora **P. Hroznaty Pavla Adamce**, jak na toto období vzpomíná.

„Jak to bylo s komunitou bratří v letech před listopadovou revolucí v roce 1989?“

Velké díky patří panu opatovi Vítu Tajovskému, který se po návratu z kriminálu a pak hned po roce 1968 snažil oživit život bratří. Krátce na to se dostal do důchodového věku, režim mu odejmul možnost duchovně vypomáhat, ale tím mu de facto uvolnili ruce pro práci pro řeholní společenství, a on tak mohl jezdit za bratřími, také na Slovensko a do ciziny. Spolubratři tehdy žili na farách, a my, kteří jsme ještě nebyli vysvěceni, jsme se také čas od času setkávali na některých farách, třeba v Broumově u bratra Norberta Zemana. Já jsem příležitostně s panem opatem jezdil na návštěvy spolubratrů i z jiných klášterů.

„Pan opat při svých návštěvách probíral s bratry otázky premonstrátské spirituality?“

Občas ano, ale nebyl to přednáškový cyklus. Spíše šlo o takové nadšení prožít spolu čas. V 80. letech, to už jsem byl členem řádu, jsme sice byli v utajení, i přesto to byla doba živá.

„V roce 1989 přišel polický převrat. A vy jste si zkrátka řekli, že půjdete žít společně jako komunita?“

Bylo to složitější. Na jedné straně radost, že můžeme zase žít podle řehole, což pan

opat Tajovský velmi podporoval. Ale někteří bratři, kteří žili po léta na farách sami, s tím už nepočítali ve svých životech, nedokázali si to představit, takže jich několik řád opustilo. Naše želivská kanonie měla v roce 1990 nejvíce členů, kolik jich kdy měla v celém 20. století. Ale z nich pouze čtyři bratři byli ti, kteří ještě zažili řeholní život před rokem 1950, než byl klášter zrušen. Ostatní jsme většinou přišli v 70. a 80. letech.

„Mohli jste tedy znovu začít budovat řeholní komunitní život na zkušenostech oněch čtyřech bratří?“

Středem toho byl pan opat Vít Tajovský. Ostatní byli již starší, často nemocní bratři. Motorem byl pan opat. Klášter jsme ale ještě neměli, hledali jsme, kde bude probíhat alespoň noviciát. Ten začal nakonec v Broumově. Na základě restitucí nám sice v roce 1990 byly předány některé majetky, ale klášter v Želivě, tedy po nejprv horní patro konventu, až v květnu 1991. Jako první sem hned v červnu přišli novicové z Broumova. Do té doby jsme žili každý sólo. Pan opat v Havlíčkově Brodě, kde jsem byl já kaplanem.

„V klášteře v té době stále byla psychiatrická léčebna. Jak probíhalo vlastní předávání objektu?“

Dnes už se na to dívám s úsměvem, ale občas to byly vyhrocené situace. Oni nám sice podle zákona museli uvolnit část

prostor, ale na druhou stranu jim zákon umožňoval v klášteře ještě deset let zůstat. Půl roku jsme s nimi jednali o nájemní smlouvě, na základě které by nám platili nájem.

„Jak vypadalo soužití řeholní komunity s psychiatrickou léčebnou?“

Občas dost zajímavě. My jsme sice měli uzavřené horní patro konventu, ale někdy to rušně bylo. Občas jsme zažili i schválnosti. Třeba upustili v ústředním topení vodu, aby voda nedošla k nám do prvního patra. Dlouho jsme se domlouvali, kdo vlastně bude topit v klášteře. Nakonec jsme se toho ujali my, což se brzy ukázalo nejen jako praktické, ale i finančně výnosné. Topiči z psychiatrie spálili za rok 2000 tun koksu, my jen 1100 tun. A teplo bylo. Potřebu topit jsem často řídil podle toho, jestli měli na psychiatrii otevřená okna a větrali, protože jim bylo teplo. V takovém případě jsme již odpoledne netopili. Ale nutno dodat, že jeden ze zdejších primářů byl náš přítel, věřící člověk. Byl to velký srdcař, který zasvětil svůj život pacientům.

„Vy jste převzali klášter zcela bez zařízení. V tzv. černých knihách nebyl soupis původního inventáře kláštera, abyste jej podle toho mohli získat zpět?“

Podstatnou část obrazů se později dohledat podařilo. Ale po našem návratu do Želiva jsme si mysleli, že není nic. Knihy z klášterní knihovny jsme časem také

Želivský klášter, obraz z roku 1693

Želivský klášter na mědirytu od J. A. Mansfelda, po roce 1738

vypátrali, samotné zařízení knihovny bylo zničeno. Pamětníci nám popisovali, jak na nádvoří hořel velký oheň, který mnoho věcí, včetně barokního nábytku, zničil. Když byl řádu v dubnu 1950 klášter zabrán, tak jeden den byli odvezeni řeholníci a druhý den sem již jako do internačního tábora byli přiváženi především představení jiných řádů a další „nebezpečné živly“ z řad duchovních – nepřátelé socialismu.

77 Počátky společného života po návratu premonstrátů do želivského kláštera vypadaly jak?

Pan opat dojížděl za novici z Havlíčkova Brodu několikrát týdně. Brzy zjistil, že na dálku řídit klášter nejde. A tak mi na svátek bl. Hroznaty oznámil, že jsem od 15. 7. 1991 ustanoven převorem kláštera, a pan opat sám sem na trvalo přišel pak od září. Řádový život jsme začali stavět na společných modlitbách, společném jídle a práci v domě.

77 Bylo v klášteře po vašem návratu něco v tak dezolátním stavu, že to nesneslo odkladu?

V porovnání s jinými kláštery, kde třeba působila armáda, u nás nic tak neodkladného nebylo. Jenže vše zde bylo přizpůsobeno socialistickému zdravotnictví. Všude příčky, kachličky, ocelová futra, nekvalitní dveře atd. Nehledě na to, že psychiatřiční pacienti se také na stavu objektu podepsali. Například v koupelně ucpali dveře a pustili ze všech kohoutků vodu a udělali si tak bazén. Co k tomu dodat...

Bratři z Gerasu, z premonstrátského kláštera v Rakousku, nám poslali hned na začátku alespoň postele, skříně, psací stoly, židle. Následně pak jeden holandský spolubratr zorganizoval sbírku nábytku a přivezl nám plný kamion. Dodnes některý užíváme. To byla obrovská pomoc.

77 Našli jste něco při pozdějších opravách objektu, co bratři v 50. letech ukryli, aby to nebylo zničeno, ukradeno?

To ne, ale na půdě kostela jsme našli zahrabanou dnes již pověstnou monstranci z plechovek, z doby internačního tábora. Zpět se k nám dostala i hlavice Schindlerovy berly, kterou přinesl pan opat Tajovský. Velmi pěkná věc po opatu Danielu Schindlerovi z počátku 18. stol. Je na ní David v jámě lvové.

77 V 90. letech nastal hojný čas pro duchovní povolání. Jak na tom byl Želiv?

U nás tomu nebylo jinak. Noviciátem prošlo mnoho adeptů, i těch neúspěšných. Pan opat Tajovský byl velmi dobrý a chtěl dát každému šanci. Se zpětným pohledem je jasné, že někteří k nám vůbec přijít neměli, že lafka měla být už tenkrát nasazena výše.

77 Premonstrátských klášterů je v naší zemi více. Probíhala mezi nimi spolupráce?

Ano, zvláště u těch menších. Kde byl novic jeden nebo občas, tak se noviciáty spojily. Nebo se společně setkávali ti mladší

bratři, aby se vzájemně sdíleli a předávali si zkušenosti. S tím souvisí, že se po revoluci hledala cesta, jak dál žít řeholní život. Byla tady sice ta stará zkušenost, ale mezi tím nebylo 40 let nic. Kontinuitou byl právě opat Tajovský, který byl opatem již v roce 1949. To jiné kláštery neměly.

77 Stal jste se prvním porevolučním převorem.

Ano, ve svých 28 letech, jsem tehdy byl nejmladším převorem v celém našem řádu na světě. 90. léta byla úžasná doba pro naši novou komunitu, přestože jsme neměli vůbec nic. Byla to euforie, nadšení, kterou současníci již asi nezažijí. Žili jsme v prvotním nadšení, které nám pomáhalo přenést se přes různé těžkosti. V druhé generaci pak totiž často přichází krize. Řeholní komunity stále musí hledat cestu, protože nikdy není nic zařízeno tak, aby se již nemuseli o nic starat. V opačném případě je to cesta do propasti.

77 Jak se hledá cesta řeholní komunity?

Na to se stále snažíme najít odpověď. Opět musím zmínit velký příklad pana opata Tajovského. Jednou jsem vyhlásil komunitní „brigádu“ na úpravu Rajskeho dvora. Měli jsme se tam sejít v přesný čas. A když jsem tam s patnáctiminutovým zpožděním přišel, protože mě cosi zdrželo, byl tam jen pan opat. Tak to jsem pak tedy oběhnul bratry v klášteře... Brigáda se pana opata opravdu týkat neměla. Ale on žil radostí z komunitního života se vším všudy.

Želivský klášter na veduté z 19. století

Želiv, pohled z opatské zahrady na Trčkův hrad, 20. léta 20. století

77 Jak jste vy sám prožíval jako převor zodpovědnost za chod domu a za chod komunity?

Samozřejmě jsme to nesli všichni v modlitbách. S panem opatem jsme řešili důležité věci, pan opat byl představeným těch spolubratří, kteří žili mimo klášter, já byl zodpovědný za ty v domě a za provoz domu samotného. Takže jsem měl práce opravdu hodně. K tomu mně postupně přibýly i tři farnosti a ještě jsem učil náboženství, připravoval jsem snoubence na svatby a rodiče ke křtu dítěte.

77 Přijala obec Želiv návrat řeholníků s nadšením?

Ti, co chodili do kostela, ti byli rádi, že se vše vrací k původnímu stavu. Problém byl s těmi, co přišli za zaměstnáním do léčebny. Ta se postupně umenšovala a tak ubývalo i pracovních míst.

77 Jak se proměnil za 30 let vztah lidí ke klášteru?

Lidé stárnou, jsou smířlivější. 30 let je dlouhá doba, obměnila se generace. Potomci původních obyvatel nejsou tolik zatíženi předsudky, jako bývali jejich rodiče. Nedávno se nám podařilo velice rychle domluvit s obcí ohledně nádvoří, které jsme nedostali v restituci vráceno. Ale vztahy s obcí nebyly špatné nikdy. Zaměstnáváme mnoho lidí ve všech našich provozech, z turistického ruchu díky nám někteří podnikatelé žijí. Želivák, který je u nás zaměstnaný, ví, že se opravdu

snažíme dělat maximum pro věc. Často nám vidí „do kuchyně“ a vidí, že to máme složité. A samozřejmě pak i dál ve svých rodinách často předávají obraz o klášteřu jinak, než kdyby nás vůbec neznali.

77 Podařilo se vám v restitucích získat zpět vše?

De facto ano. Až na malé výjimky. Co se týká plochy lesů, polí a dalších pozemků, tak skoro vše. Samozřejmě, že v jiném stavu, než bychom si přáli.

77 Z čeho jste žili na samém počátku novodobého příchodu do kláštera?

Především z darů a z kněžských platů od královéhradecké diecéze. Oproti jiným klášterům v jiných diecézích, jsme měli vždy s královéhradeckou diecézí nadstandardní vztahy. Ono to má samozřejmě počátek v přátelství pana opata Víta s biskupem Karlem Otčenáškem, který byl v Želivě internován. Přátelské vztahy pak pokračovaly i s biskupem Dominikem Dukou a skvělé jsou i s nynějším biskupem Janem Vokálem. Popravdě, s restitucemi jsme po těch letitých a vleklých jednáních mezi státem a církví už nepočítali. Já jsem byl té zásady, že církevní instituce, která není schopna se o sebe postarat, prostě žít nebude. Proto jsme hned v roce 1993, když z kláštera odešla psychiatrie zcela, začali poskytovat ubytování. Tehdy se tady otočilo obrovské množství lidí.

77 Kolik řeholníků žije dnes v Želivě?

V klášteře je nás osm bratří, jinak do želivské kanonie jich patří více než třicet. Stále jsme od 1. světové války na vrcholu, co se týká počtu členů.

77 Byly pohnutky vstoupit do kláštera u adeptů v 90. letech jiné než u dnešních zájemců?

Zpočátku se u některých projevoval takový řeholní turismus, procházeli více komunitami a hledali. Pravda, někteří hledali spíše pohodlný život. S těmi jsme se, slušně řečeno, museli rozloučit. Dnes přichází hodně zraněných mužů, jejich cesta ale opravdu není ta řeholní. Klášter není pro ty, pro něž je svět buď málo – rádi by někde vynikli – nebo je zase moc, protože se cítí být ohrožení. Zdravým kandidátem je ten, který se užívá ve světě, ale hledá cestu, jak více odpovědět na Boží volání. Člen komunity musí být pro komunitu přínosem.

77 Co může naopak váš klášter nabídnout mladému muži, který by rád odevzdal život Bohu?

Náš klášter zde bude zanedlouho už 900 let. Ten, kdo chce vstoupit do naší komunity a stát se její nedílnou součástí, se stane zároveň i součástí historie tohoto kláštera a může se podílet na jeho proměně. To je něco, co nás přesahuje, ale lze to udělat jen ve společenství. Je fascinující vidět, jak dílo roste, samozřejmě i přes různé historické pády. My se snažíme budovat zdejší pozemské sídlo, ale s vidinou toho, že máme

❖ Klášterní chrám ve 20. letech 20. století.

❖ Hlavice berly opata Daniela Schindlera z konce 18. století

❖ Detail bohatě zdobené hlavice berly s Danielem v jámě lvové

někde trvalé bydliště, že je Někdo, kdo se mnou počítá bez podmínky. Dalším aspektem je bratrství. Pokud se neschovávám za masku, komunita mě bere takového, jaký jsem. S chybami, prohrami, neúspěchy a i hříchy. A zde je velký rozdíl mezi námi a světem, který prohry a neúspěchy odmítá a ukazuje na takového člověka prstem. My i dnes můžeme nést původní myšlenku a je fascinující, že tady tak dlouho existujeme, jako žádná jiná firma. Když chce někdo probádat oceán a je na to sám, tak má odvahu si tak trochu zaplavat a rychle se vrátit, protože ho oceán přesahuje. Když je nás více, můžeme se dostat i doprostřed oceánu. A když se bude jeden topit, můžeme ho zachránit. Ale zároveň jsme jeden druhému zrcadlem.

77 Vyvíjí se ještě stále spiritualita řádu?

Základ, zaměření je stanoveno. Každý řád, každý klášter musí odpovědět na potřeby své doby a prostředí, ve kterém žije. Musíme hledat, co společnost, ve které žijeme, od nás potřebuje, co jí můžeme dát. Tak tomu bude vždy. Středověk pokročil, už i my používáme technické možnosti. Nesmíme být společenstvím uzavřeným do sebe.

77 A co potřebuje současná společnost?

Musíme poskytovat lidem, kteří k nám přicházejí, nejen ubytovací a stravovací služby, ale především ty duchovní. A třeba i skrze kulturu, protože právě za ní přichází mnoho lidí. Měli bychom lidi inspirovat a vnášet jim do jejich životů pozitivní zkušenosti s Pánem Bohem. Důležitý je životní příklad.

77 Když se ohlédnete za třicet let života v klášteře, co vám ta léta osobně přinesla, v čem vás proměnila?

Začínal jsem s velkým nadšením a možná někdy i nereálnými představami. Pochopil jsem mnohé. Už nesoudím věci tak rychle, hodnocení je na Pánu Bohu. My se máme snažit růst.

77 Objevil jste v klášteře svoje charisma?

Především sloužit svým kněžstvím. Po návratu do Želiva jsme museli přemostit mezigenerační trhlinu a pokračovat v něčem, co jsme nezažili osobně. Nakolik se nám to podařilo nebo ne, ukáže budoucnost. Těžko sebe hodnotit. Ve svých letech bych rád pomáhal těm mladším nacházet a držet ducha kláštera.

77 Rozhodnul byste se jít do kláštera znovu?

Ano. Beru to jako pozvání od Pána Boha.

Pavel J. Sršeň

❖ Želivský klášter na vyobrazení z konce 19. století

Letos v říjnu zažije královéhradecká diecéze velkou slávu, když 16. 10. v katedrále Svatého Ducha přijme z rukou diecézního biskupa Jana dvanáct mužů jáhenské svěcení. Vzhledem k tomu, že si všichni tito muži již před lety se svými manželkami udělili svátost manželství, stanou se z nich jáhnové takzvaně trvalí. Diecézní magazín Adalbert nyní představuje nejen kandidáty jáhenské služby, ale také ty, kteří je ke službě po tři roky připravovali. Na prvním místě je to P. Prokop Brož, jehož úvodník k tématu Jáhenství si můžete přečíst na str. 3. Všem kandidátům bylo položeno několik otázek, z nichž vzešla jejich následující jednotlivá zamyšlení. Otázka byla položena i jejich manželkám: V čem vidíte svůj úkol vzhledem k manželově povolání k trvalému jáhenství?

Jáhenství jako životní poslání

Trvalé jáhenství provází v našich společenstvích rozdílná očekávání a budí různé emoce. Setkáváme se s nadšením, že se prosazuje duchovní služba pro ženaté muže, kteří znají strasti i radosti rodinného života. Nechybí ani skeptické postoje, opírající se o tvrzení, že jáhen stejně nemůže dělat o moc víc než věřící laici a jáhenství nabízí jeho nositelům alibi, které jim umožní distancovat se od rodinných povinností.

Jako zástupce vedoucího formace vnímám důležitost otázky po tom, s jakým očekáváním by měli letošní svěcenci vstupovat do života jáhenského sboru a s čím by měli počítat i ti, kteří se budou k trvalému jáhenství připravovat v dalších letech. Pokusím se to vyjádřit poněkud heslovitě v několika následujících bodech:

1. Jáhenství je jedním ze stupňů svátosti svěcení. Trvalé jáhenství tedy není prostředkem uplatnění ženatých mužů v církvi, ale je svátostným darem pro církev. Kvůli tomu bylo obnoveno jako trvalý stav, aby v různých komunitách a zvláštních službách dokládalo, že vtělený Boží Syn vede a svolává nebeskému Otci jeho církev právě skrze svou radikální služebnost, nezdolnou péči a trpělivou pozornost vůči slabým a potřebným.

2. Trvalé jáhenství zvláštním způsobem dokládá Kristovu vytrvalost a trpělivost ve službě, proto má navázat na dlouhodobou osvědčenost některých křesťanů v jejich službě pro církev a pro svět. Je tak určeno pro ty věřící, kteří svůj život ze křtu, bířmování a eucharistie již vytrvale a trpělivě rozvíjejí

v konkrétní církevní službě. U těch, kteří se ucházejí o trvalé jáhenství, je tedy třeba, aby se ve své službě již předem osvědčili před církevním společenstvím, svou službu přijali jako vlastní životní poslání a takto ji též skloubili se svým rodinným životem. Uchazeči jáhenství by též měli být schopni své prověřené poslání formulovat a takto se zapojit do pastoračního plánování a moderování pastoračních aktivit v diecézi, v jejích farnostech nebo jiných společenstvích.

3. Jáhenství nepřináší žádnou vyšší míru uznání osoby věřícího ani jeho vlastní služby. Skutečná důstojnost křesťanské služby plyne už z křestního zasvěcení jejího nositele a všichni věřící jsou si „rovni co do důstojnosti i činnosti“, abychom citovali kánon 208 Kodexu kanonického práva z roku 1983. Bylo by proto mylné usilovat o jáhenství kvůli docenění sebe nebo své činnosti. Toto očekávání by bylo nesprávné a s velkou mírou pravděpodobnosti by se v průběhu jáhenského života stalo nenaplněným a posléze frustrujícím.

4. Jáhenství znamená svátostné přičlenění k apoštolské službě. Proto k němu

mají směřovat právě ti věřící, jejichž služba může vhodně zjevovat a rozvíjet Kristovo „služebné předsednictví“. Jiný slovy: jáhnem by se měl stát ten, jehož služba může zvláštním způsobem ukazovat na Krista jako jediného Pána, který svolává, posvěcuje, vede a misijně zakládá svou církev. Bylo by tedy nesprávné chtít, aby co nejvíce křesťanů, kteří se osvědčili v důležitých církevních službách, usilovalo o jáhenství. To vyžaduje rozlišování. Některá hlediska tohoto rozlišování jsem se snažil výše předložit.

Svátost svěcení je jedním z Božích darů, jejichž prostřednictvím nás vtělený Syn uvádí do vzájemnosti lásky s nebeským Otcem a utváří z nás společenství Ducha svatého, společenství jednoty a vzájemné odkázanosti. Trvalé jáhenství se na tomto díle, ve kterém se k nám Bůh obrací skrze Ježíše Krista, může podílet. Děkuji všem kandidátům jáhenství v naší diecézi za jejich dosavadní službu při budování těla Kristova. Za to děkuji i jejich manželkám a dětem. Dvanáct z těchto kandidátů bude již letos přičleněno ke sboru jáhnů naší diecéze, těším se na toto společenství.

Tutoři: být při formaci je velká radost

Služba jáhna je pro farnost nezbytná

Byl jsem přizván do vedení formace nových trvalých jáhnů jako tutor, který má společně s ostatními nově zájemce provázet na jejich cestě ke svěcení. Vysvě-

cen na trvalého jáhna jsem byl v roce 2014. Bydlím v Trutnově, mám tři dospělé děti a s velkou pomocí a podporou manželky sloužím v trutnovské farnosti. V našem týmu jsme tři tutoři, každý sloužíme v jiné části diecéze a jsme různou dobu v jáhen-ské službě. Jsem z celého týmu věkem nejstarší, ale služebně jsou oba kolegové tutoři zkušenější. Do týmu jsme všichni přišli nabídnout své zkušenosti ze své vlastní formace a naší služby ve farnosti.

Velkou radost mám z toho, že jsem mohl být v průběhu formace svědkem proměny každého z kandidátů, jejich postupného objevování různých aspektů služby a být jim na této cestě růstu k jáhenství průvodcem. Cesta každého z nich byla odlišná. Bylo krásné vidět, jak se třináct naprosto odlišných osobností během tříleté přípravy formuje a jak se postupně zapojují do sboru budoucích jáhnů.

Při formačních setkáních jsme kladli důraz na pochopení a osobní přijetí identity jáhna, jeho postavení v církvi, začlenění do farnosti a do sboru jáhnů. Snažili jsme se také předat praktické zkušenosti spojené se službou trvalého jáhna. Za velmi důležité považuji zapojení do služby jejich rodin, zvláště manželek, a to už v době formace. Manželka není pro trvalého jáhna pouze tou, která dává formální souhlas k jeho svěcení, ale je po celou dobu nedílnou součástí jeho služby. V této skupině se zapojení rodin do formace podařilo a je příslibem i pro další následné fungování společenství jáhnů.

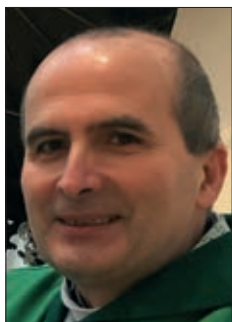
Průběh formace silně ovlivnila pandemická situace. Nemožnost osobního setkávání jsme pocítovali nejen v budování vzájemných vztahů, ale byla zásadním způsobem omezena praktická část přípravy. Pokud to bylo ještě možné, setkávali jsme se alespoň v menších lokálních skupinách pod vedením tutorů. Paradoxně se tato původně nouzová forma přípravy ukázala jako velmi dobrá. V nouzovém stavu jsme (stejně jako i v jiných oborech či profesích) přešli k on-line setkávání. Touto formou ale nebylo možné zvládnout všechna plánovaná témata. Mnohé se však podařilo dohnat na závěrečném týdenním setkání v Králíkách.

Za dobu tříleté formace jsme společně zažili mnoho krásných a silných okamžiků. Chci vzpomenout alespoň na některé z nich: přijetí kandidatury při kněžském dnu v katedrále Svatého Ducha, přijetí služby lektora na Hoře Matky Boží v Králíkách, přijetí služby akolyty na svátek sv. Vojtěcha v katedrále z rukou otce biskupa Jana a nezapomenutelná setkání v Broumově a v Králíkách společně s rodinami kandidátů. Všechny tyto a další společně prožité chvíle zůstanou v našich srdcích a novým jáhnům budou jistě dobrým vkladem do jejich služby.

Služba trvalého jáhna je dle mého názoru pro farnost nezbytná. Nenahrazuje a ani nemůže nahradit kněžskou službu, ale je důležitá pro svá specifika: dlouhodobá znalost místního prostředí a místních věřících, zapojení celé rodiny do služby ve farnosti. Je ale nutné, aby se vytvořil vzájemný vztah mezi knězem a jáhnem, kdy každý respektuje toho druhého a vzájemně spolupracují na zajištění potřeb místní církve. Trvalý jáhen často směřuje své působení i k těm, kdo do kostela pravidelně nechodí, a vytváří tak prostor pro další evangelizaci ve svém okolí.

Michal Nesvadba)

Je nutná aktualizace jáhenské služby

v pozici tutora.

Když mi na podzim v roce 2018 zavolal spolupráce jáhen Jan Hojda, že mně vybrali do týmu, musel jsem nejprve zjistit, co vlastně bude mým úkolem

Jak bývá mým zvykem, trochu jsem se nejprve bránil. A na prvním formačním setkání po závěrečné skupinové práci jsem při společném sdílení na závěr řekl, že to není moje místo, aby hledali někoho jiného. Vedle Prokopa Brože, Jana Hojdy, Michala Nesvadby či Vlada Beňi jsem se cítil zbytečným. Tehdy mi jeden z budoucích jáhnů řekl, abych se nepodceňoval, a to mi stačilo, abych zůstal.

Byla to pro mě nová, zajímavá životní, ale dovolím si říct i duchovní zkušenost, jak jsi mě i na této cestě Pán vedl. Byl jsem tehdy jáhnem 22 let bez manželky a rodiny, v celibátu. V průběhu těžké nemoci mého bývalého faráře Františka Beneše a hlavně po jeho smrti, kdy jsem doslova bojoval s tím, jestli nemám jít na Františkovo místo, přicházeli od bratří kandidátů otázky, jak to mám jako celibátník a jáhen, a proč

jsem se nenechal nikdy vysvětit na kněze. A já mlžil, protože jsem nemohl na setkání říkat, co se v mém nitru odehrává. Kladl jsem si otázku, jestli to nebude zrada jáhenství stát se knězem.

Když se to po roce setkávání nejprve dozvěděl vedoucí formace Prokop Brož, moc se mi ulevilo. S Prokopem Brožem jsme se domluvili, že do mého kněžského svěcení budu dál tutorem a potom se uvidí, zda mě někdo nahradí.

To se však nestalo a já tak mohl jít dál touto cestou s bratřími až k jejich jáhenskému svěcení.

Když se nyní zamýšlím, co mě celá tato formace dala, nejvíce vysvítá, že jsem se jako už mnohokrát v životě přesvědčil, že i když já si myslím, že něco není moje místo a že se ode mne nedá nic čekat, nemusí to být tak úplně vždy pravda a mohu se mýlit.

Tímto všem, celému formačnímu týmu, budoucím jáhnům, jejich milým manželkám ze srdce děkuji za vše, co jsem s nimi mohl prožít, že to se mnou vydrželi a snad jsem byl pro ně i něco platný jako tutor.

Zásluhou Prokopa Brože a Jana Hojdy se nám dle mého pohledu podařilo opravdu

posunout formaci kandidátů trvalého jáhenství zase o kus dál a navázat dobře na práci P. Jiřího Heblta a biskupa Josefa Kajneka, kterou odvedli v minulých letech.

Velikou radost mi dělají manželky spoluhráčů, které se staly součástí formace pro jáhenskou službu, a na vícedenních akcích i jejich děti, někdy prarodiče.

Právě doba covidová nám otevřela nové cesty skrze on line setkání při práci ve třech regionálních skupinách podle toho kdo kde bydlí.

Náš formační tým se také neustále formoval a dovolím si říct, že jsme se i my během tří let posunuli směrem dopředu.

Služba jáhna se dle mé zkušenosti různí dle situací, v nichž se koná. Dnes je dokonce dle mého názoru naléhavá nutnost aktualizace této služby tak, aby mohla lépe odpovídat na potřeby současné církve.

Tím, že jsem po mnoha letech trvalého jáhenství přijal kněžské svěcení, se dívám na tuto službu i z tohoto pohledu.

Sbor jáhnů by měl vést nás kněze k tomu, abychom měli širší a bezprostřednější kontakt – jakoby „zevnitř“ – se společenstvím věřících, a aby se prolomila určitá izolace, na kterou se často z různých

stran s lítostí poukazuje. Právě sbor jáhnů by nám kněžím mohl hodně pomoci z této izolace vystoupit.

Lidé často chápou jáhna jako neúplného kněze, který nemůže zpovídat a sloužit mši svatou. Představa farnosti, kde v čele stojí jeden muž, který se o moc a zodpovědnost nedělí, není dle mě správná.

Věřím a doufám, že časem bude ve velkých farnostech běžně pracovat několik trvalých jáhnů, jak tomu už někde je, nebo tomu tak bude po letošním svěcení, a že farnost bez trvalého jáhna se stane výjimkou.

K tomu mě povzbuzuje již několikrát formační kurz, který probíhá v naší diecézi. A dá-li Bůh, v příštím roce bude zahájen další. Moc si přeji a modlím se za to, aby i naše farnost v Litomyšli měla opět jáhna.

To, že jsou stále bratři a jejich manželky ochotni jít do této služby, mě naplňuje velikou radostí. Pro mě je to vlastně zázrak vzhledem k tomu, jak se v kostelích, seminářích, klášterech a jinde stále smutněji počítáme, a zapomínáme se radovat z toho, že jsou i povolání, kde počet roste. Pevně věřím, že nám tím Pán chce určitě něco sdělit.

Karel Dvořák

Pán působí v srdcích lidí

Formace kandidátů jáhenství v tomto kurzu počítala s účastí tutorů – tedy jáhnů (případně i jejich manželek), kteří už jsou ve službě. Naším úkolem

bylo provázet kandidáty na jejich cestě k jáhenství z hlediska praxe a napomáhat jejich začlenění do sboru jáhnů, zároveň budovat společenství manželů a jejich rodin.

Jsem jáhnem od roku 2005, s rodinou bydlíme na faře v Lovčicích – v misijních podmínkách venkovské farnosti v Polabí. Kromě pastorační služby s manželkou působíme v uměleckém školství a kulturních aktivitách.

Setkávání v rámci formace kandidátů bylo pro mě především vzácným časem společenství a sdílení: být u toho, jak Pán působí v srdcích lidí a volá je k účasti na Jeho službě v církvi, vnímat, jak se různorodá skupina lidí postupně sžívá, obrušuje a sjednocuje v tom podstatném.

Koncepcí formace se snažila spojit teologickou, pastorační a spirituální oblast. Hlavním důrazem kurzu bylo formulování identity jáhna a jeho specifického místa v životě církve. To vnímám jako stále otevřený úkol nejen pro samotné jáhny, ale i pro celou církev.

Kromě toho se v praxi musí „vyladit“ konkrétní životní situace nových jáhnů a jejich rodin s podmínkami a potřebami místní církve, je důležitý i kolegiální vztah s kněžími...

Pokračování na další straně >>>

V rámci formace jsme střídali setkávání v celku s formou skupinové práce. Tutoři se s kandidáty rozdělili do tří skupin podle regionů, čímž jsme se vzájemně mohli ještě víc sblížit, poznat kontext svého života a vzájemně se podpořit v přípravě ke službě.

Ve formaci nás poslední rok poznačila doba covidu, chybějící osobní kontakt byl vhodně doplněn závěrečným týdním pobytem. Přínosem bylo i zapojení manželek, případně rodin, do formace. Setkávání v průběhu formace odhalila podstatný rozměr jáhenské služby: její sborový charakter. Jak nově svěcení, tak stávající jáhni, ale i jejich manželky, si uvědomují potřebu a nutnost dalšího setkávání se, což je výzva do budoucnosti.

Vladimír Beňo

„Já jsem mezi vámi jako ten,
který slouží.“
(Lukáš 22, 27)

Srdečně Vás zveme

do katedrály
Svatého Ducha v Hradci Králové
v sobotu 16. října 2021
od 10.00 hodin na

jáhenské svěcení

které přijmeme z rukou
otce biskupa Jana Vokála

Marcel Čížek, Hronov
Jiří Hájek, Vrbatův Kostelec
Lukáš Janda, Trutnov
Andy Loos, Opočno
Jiří Melichar, Rtyně v Podkrkonoší
Pavel Nix, Lochenice – Hradec Králové
Petr Poslušný, Nové Hradky
Ondřej Rusek, Pouchov – Hradec Králové
Vojtěch Smolák, Lanškroun
Dušan Stolarík, Česká Třebová
Pavel Šimůnek, Libštát
Vladimír Uhnávy, Broumov

Jáhen je vyslán, do farnosti i do světa

Marcel Čížek

Vždycky mě lákalo všechno prozkoumávat a poznávat až za hranice všední reality. Ale postupem času, přes veškeré pády i slepé uličky, mi čím dál více záleželo na tom, jak náš svět skutečně funguje a jakou my v něm máme roli. Kladl jsem si otázky, kam se zaměřit, jak být užitečný a realizovat se pravdivě. Přes všechny peripetie mě hledání dovedlo nakonec zpět k Bohu, k Ježíši

Kristu a k církvi. A stát se v církvi trvalým jáhnem pro mě znamená dar, něco důležitého, čím mohu zprostředkovat druhým lidem Boha, Jeho stvoření a Jeho lásku.

Od malička jsem si všiml utrpení, nemocí a dalších stinných stránek světa. Lákala mě medicína, měl jsem touhu stát se lékařem a nabízet pacientům ty nejlepší přístupy a metody. Studium medicíny jsem nakonec nedokončil, absolvoval jsem teologickou fakultu v Olomouci a hledal uplatnění v pomáhající profesi či službě. Již 14 let pracuji ve školství, nyní jako asistent pedagoga. Volání medicíny však nikdy úplně nepřestalo, proto jsem se letos rozhodl přihlásit se na kurz Nemocniční kaplan a vypomáhat v nemocnici na pozici duchovní péče. V tom všem, včetně mého současného zaměstnání, vidím Boží povolání.

Formace skutečně změnila mé vnímání trvalého jáhenství. Dříve jsem sice věděl, že jáhenství má svoji konkrétní roli, nedokázal bych ji však přesněji specifikovat ani naplňovat. Dnes je pro mě jáhenství službou, která má podíl na Kristově službě, a to je velká pocta i závazek. Znamená to být blízko druhým, jako byl blízko i Ježíš. Jde také o vyslání – do farnosti a do světa – tak, jako Ježíš vyslal své učedníky. V první řadě bych chtěl udržovat co nejlepší vztahy s knězem, druhým bratrem jáhnem a s celou farností. Dobré vztahy spolu s upřímnou a pokornou modlitbou vnímám jako základ pro Ježíšovu přítomnost a působení Jeho lásky. Jsem připraven být k dispozici našemu hronovskému panu faráři a pomáhat, kde bude potřeba. Těším se na duchovní službu nemocným, ke kterým jsem měl vždy blízko.

Věřím, že nám jáhenská služba přinese ještě více požehnání a radosti, zároveň bude pro naše manželství posilou a najdeme v ní obohacení jednoho druhým. Při službě, při které budeme jako jáhni zastupovat ve světě Krista služebníka, bude Jeho přítomnost posvěcovat nejen farnost a naši práci, ale i nás samotné a naše rodiny. Doufám, že Jeho uzdravující moc a požehnání přejde i na mé nejbližší a bude nás provázet.

Během formace jsme mezi spolubratry hodně diskutovali o otázkách víry a snažili je aplikovat do praxe. Takové sdílení bylo velkým přínosem, dávalo nám mnoho podnětů pro další hledání a studium. Postupně jsem docházel k tomu, že základní tajemství víry se nedá jen teoreticky nastudovat, ale že více než kdy jindy potřebuji být s Bohem a potřebuji Jeho pomoc při

modlitbě, rozlišování, poznávání a vlastně při všem. Myslím, že poznávání víry rozumem se s Boží pomocí rozšířilo i na poznávání srdcem.

Dá se říci, že se během přípravy postupně měnil a mění můj přístup k lidem. Cítím, že jsem tolerantnější ke svému okolí i k vlastním chybám, vidím v lidech a situacích hlavně to dobré, což jsem dříve moc neuměl. Snažím se svěřovat Pánu všechny lidi - vím, že Kristus je s nimi stejně jako se mnou, a ví lépe než já, co který člověk skutečně potřebuje.

• **Manželka Hana Čížková:** „Hledám správná slova, kterými bych svůj pohled upřímně popsala. S dovolením si vypůjčím myšlenku papeže Jana Pavla II., který jáhnům připomíná, že jejich služba je umožněna láskou, podporou a spoluprací jejich manželek. Svůj úkol nyní vidím v tom, že budu dál stát vedle manžela se svou láskou a podporou v té největší hloubce...“

Jiří Hájek

Narodil jsem se 5.10.1952 a jsem z farnosti Vrbatův Kostelec, ženatý, moje manželka se jmenuje Marta. Naše manželství je požehnané a jsme spolu už 46 let, máme spolu tři děti Martu, Jaroslavu a Jana. Máme šest vnoučat Míšu, Vendulku, Tomáše, Lukáše, Nicolase a Elišku. Oba jsme s ženou již v důchodu. Bydlíme v rodinném domku, který jsme postavili v roce 1978-1980 na za-

hradě mého otce Stanislava Hájka.

Ve farnosti pracuji jako kostelník, akolyta, ministrant, opravář, malíř, sháním sponzory a firmy na opravy. Jako akolyta sloužím už asi 10 let, do služby mě uvedl otec Jan Paseka.

V roce 2009 měl můj bratr kněz Pavel Hájek autonehodu a já jsem neměl čas ho navštívit. Při jedné cestě do Chrudimi jsem

slyšel vnitřní hlas: „Tvůj bratr je nemocný měl bys ho navštívit“. Uposlechl jsem. A jak jsme povídali o všem možném, dostali jsme se na Fatimu v Koclířově. Ukázal mi prospekt o návštěvě otce Jamese Manjackala, kněze z Indie. Bratr mi doporučil, abych tam jel. Měl jsem v tu dobu problémy s vírou, modlitbou a byl jsem také nemocen rakovinou kůže. Bratra jsem měl moc rád, a i když se mi vůbec nechtělo, jel jsem. Byl jsem rozhodnutý, že pokud mě to nebude bavit, odjedu. Mše svatá byla u sochy sv. Jana Pavla II. Mše svatá byla krásná, na jejím konci se otec James začal modlit za nemocné, za jejich uzdravení, a mimo jiné oslovil mě: „*Jirko ty se z ty rakoviny kůže uzdravíš!*“ Uvěřil jsem a přijal to. Do této doby jsem se nemodlil nebo jen velmi málo. Avšak od té chvíle jsem se začal modlit breviář, růženec, korunku Božího milosrdenství a každý den jsem byl na Mši svatě. Za dva měsíce byla rakovina pryč. A já začal uvažovat o službě jáhna. Otec Jan Paseka mi to několikrát nabídl, vždy byl ale pro mě problém vzdělání.

V roce 2018 jsem byl osloven otcem Jaroslavem Kolbabou, jestli opravdu nechci být jáhnem. Modlil jsem se za to a nakonec souhlasil. Následoval pohovor na biskupství, odkud jsem po týdnu dostal zprávu o mém přijetí ke studiu a k formaci. Od roku 2018 jsem tedy pravidelně jezdil na setkání kandidátů do Hradce Králové, které se konalo každý měsíc.

Do služby trvalého jáhna vstupuji nyní s tím, že je to služba bližnímu. Pro mě samotného je to velké obohacení, vnímám tuto cestu jako dar Boží. Šíření Božího slova, návštěva nemocných, služba u oltáře, čtení evangelia... pro to vše mám rád tuto službu, církev a Krista.

Diakonát, nebo-li jáhenství, patří k bohatství apoštolské služby v církvi, která plyne z Božího ustanovení. Kněžství a jáhenství je vztaženo k poslání biskupa. Diakonát zvláštním způsobem zjevuje, že Kristus svolává a vede svou církev skrze poslání ke konkrétním potřebným službám v rámci služby slova, lásky bližnímu a k bohoslužbě.

Je důležité zajistit, aby komunity věřících nezůstaly bez vysvěcených služebníků, jsou před nimi nové pastorační výzvy. Jáhnové nemají být náhražkami nedostatku kněží, komunity se proměňují nejen v lokální příslušnosti k farnosti. Církev se proměňuje v celém světě novým způsobem. Diakonát rozvíjí v celé šíři bohatství apoštolské službě v církvi.

Muži, kteří již vykonávají opravdovou jáhenskou službu, mají být posílení svátostnou milostí jáhenství. Má návaznost na osvědčenost ve službě, včetně osvědčení v rodině a v církevní komunitě. Svěcení tuto identitu služby rozvíjí a ze služby činí novým způsobem znamení Kristovy přítomnosti v církvi a pro církev začleněné do apoštolské služby nově zjevuje Kristovu moc svolávat a vést církev.

Uvědomuji si, co pro mě svěcení znamená. Je to veliký krok jak pro rodinu, tak moji manželku a pro mě. Hodně času trávím

při noční adoraci, kdy si uvědomuji, že nejvíce hříchu se děje v noci, kdy se já zase mohu za tyto lidi modlit. To je úžasná věc. Ty chvíle s Ježíšem jsou pro mě velice důležité, mohu s ním navázat konverzaci. On mi radí, co a jak, jsou to krásné chvíle. V jáhenské tříleté formaci jsem se více zajímal i o Pannu Marii. Vstoupil jsem díky tomu do fatimského apoštolátu. Pravidelně každou středu vedu bohoslužbu slova ve farnosti Vrbatův Kostelec, pomáhám otci Petru Vtípilovi jako akolyta v Centru Jana XXIII. A také v Domově duchodců v Hlinsku. Dále vedu v centru Jana XXIII. každou neděli bohoslužbu slova a podávám eucharistii. Je to pro mě velká milost a důvěra v Krista, že jdu tou správnou cestou.

V posledním roce formace si uvědomuji, že lidi ve společnosti vidím v jiném světle, snažím se hledat to dobré a to špatné vytlačuji. Je to něco nového v mém životě, co jsem nikdy neviděl a je to zvláštní. Dříve jsem hledal spíše to zlé, dobro přehlížel. To je Boží milost. Snažím se ve vypjatých situacích nadechnout a pak teprve jednat. Jsem velmi překvapen, jak mé okolí vzalo informaci o mé přípravě k jáhenství, že se za mě modlí. Děkuji Kristu a Marii. Děkuji, a jsem vděčný lidem kolem sebe za podporu a přijetí. Každý den cítím Boží blízkost. Je to něco krásného, co bych každému přál.

● **Manželka Marta Hájková:** „Svůj úkol vzhledem k manželovu povolání k jáhenské službě vidím v mé pomoci, jak aktivní – květinová výzdoba kostela, úklid, praní kostelního prádla, tak i modlitbou, vytvářením klidného rodinného zázemí k odpočinku, protože služba to bude náročná. Chci však manželovi pomáhat i upřímnou kritikou a radou, aby službou Kristu a bližnímu neztrácel kontakt s vlastní rodinou. Věřím, že se nám to společnými silami, ale hlavně s pomocí Boží, podaří.“

Lukáš Janda

Dlouhá léta jsem se marně snažil hledat odpověď na otázku, k čemu mě Pán povolává nebo co si ode mě žádá. Až mnohem později jsem pochopil, že jeho láska není závislá na mé nedokonalé odpovědi, ale že respektuje svobodnou vůli, i když zrovna není upřená na Boha. V té chvíli mi došlo, že můj dosavadní život byl vlastně řadou křížovatek, na kterých jsem promarnil možnost plně

následovat Krista. Naštěstí mi Pán poslal moji milovanou ženu, která mi pomohla uvědomit si, že právě teď nastal správný čas se zastavit a říci své ANO na aktuální Boží nabídku – trvalé jáhenství.

Několikrát v životě jsem se dostal do situace, která by se pouze lidským pohledem dala označit za neštěstí či životní selhání. Když se ale na tyto události dívám dnešními očima, tak zjišťuji, že pro mě byly cennými zkušenostmi, kterými si mě Pán ve své prozíravosti postupně připravoval na budoucí povolání a díky nimž je nyní moje srdce vnímavější k potřebám bližních. Z tohoto pohledu tedy nebylo rozhodnutí k diakonátu překvapením, ale vyústěním mého životního příběhu.

Při vstupu do jáhenské formace jsem vnímal diakonát především v rovině liturgické, charitativní a pastorační realizované v prostředí farnosti. Během našeho společného putování jsem si s přispěním našich průvodců uvědomil i důležitost společenství s otcem biskupem, kněžími a jáhny, s kterými nás pojí společné pouto následování Krista.

V naší farnosti v současné době působí dva trvalí jáhni, kteří s velkým nasazením konají službu bližním. Bude pro mě velkou ctí sdílet s nimi místo u oltáře, čerpat z jejich zkušeností a navazovat na jejich práci pro farnost.

Již delší dobu si zároveň uvědomuji, jak důležité je nebát se okolního světa a otevírat nejen své srdce ale i kostel (farnost) všem hledajícím a toužícím po spáse. Diakonát tak chápu především jako službu potřebným spojenou s hlásáním radostné zvěsti všem, kdo jsou otevření ji přijmout.

Trvalé jáhenství je pro mě krokem k většímu následování Krista v prostředí rodinného kruhu, ze kterého má vyrůstat upřímná láska k Bohu i nám samotným. Svátost manželství i kněžství chápeme jako Boží dar a požehnání v našich životech, i když každý se projevuje jiným způsobem – první společně prožíváme a druhý nám dává větší možnost pomáhat druhým.

Rádi bychom také, aby náš společný život upřený na Krista pomohl našim dětem v rozlišování opravdových hodnot vedoucích k věčnému životu.

Rozjímání nad Písmem svatým i studium teologie je dobrým odrazovým můstkem k prohloubení osobního vztahu s Bohem – zjistil jsem, že čím víc Boha poznávám, tím víc mě fascinuje a zároveň roste má láska k němu. Důležité pro mě osobně bylo i přehodnocení poměru k církvi a vytvoření si „zdravého“ vztahu k Panně Marii.

Zatímco dříve jsem moc nepřemýšlel o druhých lidech a rychle jsem si na ně dělal názor mnohdy spojený i s jejich posuzováním, dnes jsem v pohledu na své bližní výrazně opatrnější. Snažím se hledat dobro v každém člověku, i když to není vždy jednoduché a zároveň se pokouším vyvarovat unáhlených hodnocení druhých lidí, abych je nezraňoval svými slovy a úsudky, které se mohou později ukázat mylnými.

● **Manželka Marcela Jandová:** „Cítím, že nejdůležitější je se zcela odevzdat Božímu milosrdenství a důvěřovat v Boží pomoc ve všem, co nás čeká.“

Andy Loos

rou zprávu. Budete jáhnem.“ Trochu mě tím zaskočil, ale zdá se, že se nemýlil.

O trvalém jáhenství jsem se dozvěděl až po jednom spontánním setkání s knězem na podzim roku 2018. Vzpomínám si na okamžik, kdy jsem se loučil s kamarádem, kterého jsem navštívil na jejich rodinné farmě, a ve chvíli, kdy už jsem nastupoval do auta a chystal se k odjezdu, přijížděl tento duchovní. Krátce jsme se pozdravili a po chvíli rozhovoru mi řekl: „Mám pro Vás dob-

Vedení formace nás od samého úvodu vedlo k tomu, abychom se hlouběji zabývali svým vlastním příběhem – narativem. Mohu stručně říci, že Boží povolání od začátku zcela zapadá do mého životního příběhu, ve kterém lépe čtu až nyní. Je jasnou odpovědí na mé vnitřní touhy, které v srdci nosím, kam mi až paměť sahá, a na které jsem v průběhu svého života neodpovídal. Tento příběh pokračuje a je široce bohatý.

Jáhenství stále více vnímám jako službu, která má v církvi svou vlastní úlohu, identitu a charisma. Není úplně jednoduché uchopit, definovat či představit trvalé jáhenství v několika řádcích. Už proto, že jde o tajemství, které nás opět přesahuje. Navíc, zdá se, že identita trvalého jáhenství se v současných dějinách spásy teprve utváří. Vnímám na sobě, že pokud se člověk rozhodne odpovědět na Boží povolání a přijme jej, pak je jaksi „vyvlastněn“ sám pro sebe a stává se služebníkem všech. Ukazuje na Ježíše jako na Pána věčného života. Být jáhnem znamená být služebníkem Lásky.

Přeji si ještě více a lépe porozumět – nakládat s dary, které jsem od Pána ve štědré míře obdržel a nasměrovat je tak, aby byly větším přínosem pro druhé. V současnosti pracuji na pozici, kdy působím pro celou naši diecézi. Do opočenské farnosti, která má po delší době opět svého vlastního duchovního (P. Filipa Foltána), se budu snažit vnést pomocnou ruku ke službě, která bude třeba. Rád budu k dispozici v rámci svých možností. Na spolupráci s knězem a farníky se moc těším.

Vybavuje se mi jedna naše nedávná diskuze mezi spolubratry. Zabývali jsme se myšlenkami o způsobech nahlížení na službu trvalého jáhenství. Vedoucí naší formace (P. Prokop Brož) vystihl asi něco, co platí pro služebné kněžství obecně. Myslím, že tím naši diskuzi přivedl do pokornější polohy jak vnímat vše, co do služby chceme dávat. Těch myšlenek bylo více, ale pro mne ta nejzásadnější: „...nakonec zjistíte, že jste byli obdarováni více, než jste sami dali“. S tímto se ztotožňuji. Sloužit druhým je vždy požehnáním.

Podobně jako četba Písma svatého, slavení liturgie a zakoušení skutečností, které jsou bohatstvím i tajemstvím církve, tak i příprava k jáhenské službě významně ovlivnila můj vztah k těmto tajemstvím. Víra je ohromný dar! Ve světle víry, rozumu a moudrosti má člověk možnost setkávat se na své cestě životem s Láskou čím dál častěji, žít s Ní a dokonce – pronikat ještě dále, až k úplnému sjednocení s Bohem. Kéž je naše služba pokorným spoléháním se na Boží vedení a hledáním Jeho vůle. Pokud jsme si totiž vědomi, že vše dostáváme z milosti Boží, pak si nic nepřivlastňujeme. Podobně, jako zakoušel apoštol Pavel, tak i v naší pokoře a slabosti se může projevat Boží moc a síla.

Myslím, že dnes vidím druhé v lepším světle než dosud. A to je výrazný posun v mém životě, který mohu přisoudit jáhenské formaci. Jsem přesvědčen, že Bůh nás vidí v tom nejlepším světle. Pokud máme rádi druhé, pak vidíme čím dál lépe, protože se ve skutečnosti díváme srdcem. Pak se díváme očima Ježíše...

Děkuji Bohu, své rodině, všem přátelům a blízkým za podporu a doprovázení na této cestě a prosím o Vaše modlitby.

● **Manželka Marie Loos:** „Snažím se být svému muži oporou a tou bych mu chtěla být i nadále. Jáhenská služba se dotýká celé naší rodiny. Ráda ji se svým manželem ponesu. Zároveň jsem vděčná za Boží požehnání, které nás provází, a přála bych si, aby i naše děti byly za tuto službu vždy rády a spatřovaly v ní Boží prozřetelnost.“

Jiří Melichar

S manželkou Marcelou a dcerou Julií bydlíme na překrásném místě ve Rtyni v Podkrkonoší. Součástí naší rodiny je v tomto školním roce také studentka Rebecca, která k nám přijela z Itálie, aby v rámci mezinárodního hostitelského programu AFS zakusila, jak se žije v Čechách. 23 let pracuji v rodinné stavební firmě s více než čtyřiceti zaměstnanci, kde působím jako stavbyvedoucí

a zároveň jednatel společnosti. Provádíme nejen opravy, ale i výstavbu nových komunikací převážně v rámci trutnovského okresu. Naše domovská farnost je ta úpická s tím, že nejčastěji navštěvujeme kostel sv. Bartoloměje v Batňovicích. Jsem členem ekonomické rady farnosti a vykonávám službu akolyty.

V průběhu posledních cca 12 let jsem se začal aktivně zapojovat do hnutí Modliteb otců, absolvoval jsem kurz pro akolyty, zapojil se do místní modlitební skupinky Živého růžence. S příchodem kněží Ignace Myszyńského a po něm našeho nynějšího otce Andrzeje Götze do naší farnosti jsem se začal stále více zajímat o dění v naší farnosti a po několikerém jejich oslovení „Jestli bych to nechtěl také zkusit...“ jsem řekl, že to tedy zkusím... Za tímto mým ano se skrývá jakési rozhodnutí nebýt pouhým hodnotitelem a kritikem poměrů v církvi, ale aktivně se snažit šířit pochopení, že do církve patří všichni v kostele, všichni máme účast na tajemném těle Kristově! Že Kristus se obětoval za všechny. A to, jak bude naše církev vypadat, záleží jenom na nás!

Možná by to mohlo vypadat, že jako dítě, které se narodilo do rodiny věřících a praktikujících rodičů, je mé rozhodnutí stát se trvalým jáhnem jakési přirozené dozrání mé víry. Ale tak tomu určitě není. Z jakéhosi tradicionalismu a zvyku mne vytrhl rozpad prvního manželství (zneplatněno církevním soudem). Uvědomil jsem si, že pouhé „chození“ do kostela ze mne křesťana neudělá. Hodně mne ovlivnilo setkání s mužskou spiritualitou a hnutím Modliteb otců, které má za patrona sv. Josefa. A právě sv. Josef je pro mne takovým prvním opravdovým jáhnem. Sv. Josef byl obyčejný chlap – živnostník, manžel a otec, kterého spalovaly pochybnosti, ale uvěřil Bohu. Musel překročit práh racionality tehdejší doby a udělat krok víry. Ač je povoláním tesař, vychovává, chrání a uvádí do světa Krista. Tak se také ukazuje jako první, kdo Kristu slouží. Svůj duchovní život považuji za nekončící cestu, na které často klopýtám, padám, zastavuji se, ale zároveň věřím, že má význam nehledat ta nejjednodušší a nejlehčí řešení.

Můj pohled na trvalé jáhenství se změnil opravdu hodně! Řekl bych, že jsem se někdy až styděl, jak zjednodušeně jsem trvalé jáhenství vnímal. S nástupem do tříletého formačního kurzu a povinným studiem na pedagogické fakultě v Hradci Králové jsem si, doufám, mnohem lépe uvědomil, co pro mne trvalé jáhenství znamená/neznamená. Určitě ho nevnímám jako doplnění chybějících kněžích nebo jejich nahrazení, nechápu ho rovněž jako předstupeň kněžství nebo nějaké další klerikální kariéry, není pro mne ani jakýmsi typem pomocníka pana faráře (jak kdosi vtipně pronesl ocásek pana faráře). Trvalé jáhenství chápu jako zprostředkování Kristovy služebnosti lidem. Jako kněz – presbyter má hlavní místo u oltáře, místo trvalého jáhna je hlavně mezi lidmi, kde tím, že žije v manželství a má své zaměstnání, je zvláštním způsobem vybaven zprostředkovat Kristovo evangelium v běžném životě např.: nezištnou pomocí, začleňováním křesťanských principů v podnikání, navštěvováním nemocných, odpovědným občanským životem a samozřejmě

regulérním hlásáním evangelia. Přijetím svěcení se trvalý jáhen začleňuje do církevních struktur, je podřízený svému biskupovi a měl by rozvíjet spolupráci s knězem ve své farnosti. Zároveň jsem přesvědčen, že tato služba je jakýmsi požehnáním pro celou naši farnost.

Do služby vstupuji s velkým rozechvěním a jakousi bázní, protože to jsou věci, které člověka úplně přesahují. Současně prožívám zvláštní vnitřní klid, že to tak má být. Předpokládám, že budu pokračovat v tom, co už dělám, tedy ve službě v presbytáři a donášením svatého přijímání nemocným. Přinést bych chtěl do farnosti hlas, který zdůrazňuje jednotu farnosti v celé její názorové šíři. Je nesmysl dělit farnost/církev jako na jedny v presbytáři a druhé v lavicích. Podstatné je zdůrazňovat zodpovědnost nás všech za stav naší farnosti a církve, za šíření Kristova evangelia v obcích a městech, kde žijeme. Jako jednotící prvek může být například společná modlitba přede mší svatou, nebo jednotlivá modlitební společenství a adorace. Určitě bych se rád nabídl dětem, ale spíše než výukou náboženství, tak pořádáním různých volnočasových aktivit.

Jsem přesvědčen, že moje jáhenská služba je pro naši rodinu nejen velké požehnání, ale i závazek. Svátost manželství jsme přijali s manželkou oba dva a zároveň ji i oba prožíváme. Svátost trvalého jáhenství přijímám pouze já, ale manželka se na mé službě také podílí. Z této disproporce je jasné, že tato služba nám nebude vždy přinášet jen radost, ale že budeme narážet na mnohé těžkosti. Vidíme, že je opravdu nutné o naše manželství velice pečovat, společně se modlit, mluvit o budoucnosti, zamýšlet se nad smyslem našeho konání. Samozřejmě, že je a vždy bude na prvním místě mé manželství a otcovství.

Díky formaci k jáhenské službě jsem asi nyní ve stadiu jakéhosi urovnávání víru myšlenek, který se mi po těch třech letech studia v hlavě vytvořil. Nicméně daleko více vnímám Krista vzkrísšeného a nekonečně milujícího, církev jako tělo Kristovo a společenství ne výjimečných sólistů, ale všech lidí se všemi jejich nedokonalostmi v čele se svojí maminkou a velkou přímluvkyní pannou Marií. Hodně mne situace nutí přemýšlet o Kristu jako o člověku. Daleko více žasnu nad člověkem a jeho bytím jako nad něčím, co nám doslova „spadlo a stále padá z nebe“.

Můj pohled na občanskou společnost se asi změnil v uvědomění si zodpovědnosti za hlásání Božího slova, za přinášení křesťanských hodnot do společnosti konkrétní pomocí a skutky. UVědomění si, že moje služba trvalého jáhna není mojí soukromou záležitostí.

● **Manželka Marcela Melicharová:** „To je těžká otázka – kromě toho, že se budu ve farnosti i nadále věnovat službám jako před tím, než se manžel začal připravovat na jáhenství, zatím nemám konkrétní představu o úkolech pro manželku jáhna. Samozřejmě ho budu s dcerou podporovat, případně pomáhat tam, kde bude potřeba a co bude v našich silách.“

Pavel Nix

Již od raného dětství mě to táhlo k oltáři. Měl jsem velkou radost, když jsem mohl začít ministrovat a postupně se mohl do bohoslužby více zapojit. Nejraději zpívám žalmy. Cítím v nich, jak se ztotožňuji s modlitbou lidu Starého zákona a melodie ještě více umocní a podtrhne sílu této modlitby. Můžeme zde najít mnoho lidských emocí - radost, bolest, pochybnost i naděje. Služba v blízkosti oltáře, a především služba Božímu slovu, charakterizuje celý můj život.

V období dospívání jsem přemýšlel i o kněžství, ale nakonec jsem se rozhodl pro život v manželství. Již tehdy jsem si však byl jistý, že chci s knězem i nadále intenzivněji spolupracovat.

V minulosti mi bylo opakovaně ze strany některých kněží i lidí ve farnosti naznačováno, zda bych nechtěl svoji službu v církvi více rozšířit a stát se trvalým jáhnem, ale vždy jsem tuto myšlenku z různých důvodů zavrhnul.

Před třemi roky nastala změna, znovu mne oslovil farář v mé domovské farnosti otec Zdeněk Novák. Rozhodl jsem se přihlásit

k teologickému studiu s tím, že za několik let se případně přihlásím i do jáhenské formace. V následujících dnech jsem se mohl přesvědčit o tom, že Bůh jedná podle svého plánu, a ne podle toho, co si člověk naplánuje. Shodou okolností jsem potkal pana docenta Jana Hojdu, který vznesl dotaz, zda se nechci stát aspirantem jáhenství už tento rok. Přihlášku však bylo nutné podat ihned, protože již další týden mělo dojít k pohovorům s panem biskupem. Ačkoliv jsem měl pochybnosti a chtěl si celou věc více promyslet, sílila ve mně myšlenka, že vzhledem k dané intenzitě i načasování se skutečně může jednat o Boží volání. A to navíc vtipným způsobem, protože mě Bůh velmi dobře zná a ví, že dělám věci často na poslední chvíli a nejvíce efektivní jsem pouze tehdy, když vím, že daná věc má být hotova do druhého dne.

Za týden jsem se ocitl před panem biskupem a popravdě jsem mu tehdy sdělil, že netuším, kam mě Pán volá, a nevím, jak moje případná jáhenská služba bude vypadat, ale vím, že se chci dát Bohu touto formou k dispozici.

Ani v průběhu formace se mi pak dlouho nedostávalo odpovědi, jak by měla má služba vypadat. Věděl jsem, že jádrem mého poslání bude sloužit potřebným, ale nebyl jsem si jistý, zda je k tomu nutné, abych byl vysvěceným služebníkem.

Světlo do mých pochybností mi dala až sms zpráva od otce Zdeňka Nováka, kterou jsem dostal těsně před přijetím své služby akolyty. Tuto zprávu mám dodnes uloženou a mimo jiné v ní stojí: „Ať Vás nikdy neopustí radost z toho, že můžete být blízko oltáře.“ Ani dnes přesně nevím, do jakých oblastí mě služba jáhna zavede, ale přeji si, aby mé jáhenství vycházelo od oltáře, aby centrem mé služby bylo Slovo, které se stalo tělem.

Pracuji jako středoškolský učitel matematiky a informatiky a svoji profesi nevnímám jen jako zaměstnání, ale jako své poslání a povolání a cítím, že určité pedagogické vloh, které v sobě mám, mám ještě více rozvinout, mají získat nový rozměr. Papež František to ve své promluvě nazývá krásnými slovy: „*Velkorysost jáhna, který dává sám sebe, aniž by hledal přední příčky, voní evangeliem, vypovídá o velikosti Boží pokory, která dělá první krok vstříc i těm, kdo se k němu obrátili zády. Vždycky. Bůh vždy dělá první krok.*“ Chtěl bych tedy svoji službu, svoje povolání provonět evangeliem.

Věřím, že když se za mě a moji rodinu bude moje farnost modlit, tak se moje jáhenská služba může pro nás všechny stát obohacením. Jako trvalý jáhen bych rád sloužil především ve farnostech, ve kterých již nyní působím, tedy ve farnosti Pražské Předměstí v Hradci Králové a ve farnosti Lochenice.

Jáhenská příprava byla pro celou rodinu velkým obohacením, protože vedení velmi dbalo na to, abychom se často všichni setkávali a připravovali se na tuto službu společně. A tak jsme prohlubovali nejen sborovost jáhenského sboru, ale také našich rodin a všichni jsme si slíbili, že budeme toto společenství dále upevňovat a rozvíjet.

Díky přípravě k jáhenské službě jsem na sobě silně vnímal působení Ducha Svatého. Obzvláště ve chvílích, kdy jsem Bohu svěřoval svoji obavu, zda je má nastoupená cesta správná. A s celou naší skupinou jsem prožíval skutečnost, že náš Pán nenechává svoji církev na pospas svému osudu, ale sklání se k nám v každé době a využívá k tomu služebníky, které si povolává.

Během přípravy na jáhenskou službu jsem přemýšlel, která ze dvou farností bude mojí „domovskou“ v roli jáhna a uvědomil jsem si, že není podstatné, kde budu zapsán. Věřím, že Bůh si přeje, abychom sloužili každému člověku, a to nejen v našich farnostech. Chci se snažit vidět Krista ve všech lidech, se kterými se setkávám, a tedy i například ve svých spolupracovnících, kteří nejsou věřící.

• **Manželka Kateřina Nixová:** „*Svůj úkol vidím v podpoře manžela při jeho jáhenské službě, konkrétně v doprovázení na bohoslužby slova, v zastoupení při službě kostelníka, v pomoci při vytváření společenství ve farnosti, v pomoci s vedením scholy, v pořádání akcí ve farnosti a v neposlední řadě k vytvoření takového rodinného zázemí, které mu bude oporou a útěchou při jeho jáhenské službě.*“

Petr Poslušný

S manželkou Romanou jsme si udělili svátost manželství před 26 lety. Bůh nás obdaroval čtyřmi dětmi. Žijeme na vesnici ve farnosti Nové Hradky. Zde jsme se poznali. Potkávali jsme se i ve sboru, který zde působil mnoho let. Na tuto zkušenost jsme navázali a s místními dětmi nacvičovali hudbu na nedělní a sváteční bohoslužby. Děti rostly, přidali se i jejich rodiče a vzniklo společenství zpívajících lidí. Oba jsme byli členy pastorační a ekonomické rady, spoluvytváříme farní noviny. Dokončuji studium na UHK, účastnil jsem se jáhenské formace.

Dlouholetý kamarád Vláda mě jednou „pošťouchl“ a vyslovil větu památnou: „*Chceš být jáhnem? Otevřou se Ti nové obzory.*“ Tak se i stalo.

Moje babička si vždycky přála, aby se už konečně v té naší rodině objevil pan farář. Postupně oslovovala všechny moje bratránky, ale nikdo se „nechytl“. Když mi bylo přes 20 let, vrátil jsem se s mým kamarádem z pouti po Itálii a strávili jsme nějaký čas v klášteře Nová Říše a věřte, že nás tam moc chtěli. Dny a roky ubíhaly a pan farář Šitavanc mě v jedné hezké větě sdělil: „*Petře, to je dobře, že se ženíš.*“ A tak se také stalo.

Přišel však čas, ve kterém jsem se necítil příliš dobře a snažil jsem se poznávat Boží vedení. Ten čas mě zavedl na Saharskou poušť. A to po spoustě peripetií, které se udály v mém životě.

Bůh a Kristovy opánky, které se obtiskly v písku samoty, smutek a malý ptáček Anežka – naše duše, která se objevila. Právě tam jsem uposlechl volání být akolytou a možná i jáhnem.

Trvalé jáhenství pro mě znamená otevřenost, naslouchání a rozlišování. Službu. Rád bych byl mediátorem-prostředníkem, případně vyjednavatelem s biskupem, místním otcem, farníky, přáteli i nepřáteli ve farnosti.

Jsem zvyklý k mnoha událostem mého života přistupovat bez představ. Padlo rozhodnutí a můj vnitřní slib. Je mi dobře, a už jsem se s tím postupně smířil. Budu jáhen záložník, až mě budete potřebovat, snad odrazím odlesk našeho Stvořitele. Budu se snažit a modlit za to, být s VÁMI.

Co však vím, že nikdy nebudu víc, než ten, který se snaží a neuměle poukazuje na velikost Boha, Syna a Ducha v jednom bytí. Prosím Vás o zpětnou vazbu ve všem, co budu vykonávat. Nerad bych se stával „slonem v porcelánu“. Mám to tady moc rád, a nejkrásnější kostel na celém světě je pro mě kostel novohradský a to už jsem jich pár za ten svůj život viděl. A ten v Proseči? Východ nad věží, náměstí a básně pátera Čechala, kostel perálecký je vzpomínkou na babičku Andrlovou. To jsou místa, kde díky VÁM všem je mi dobře a moc děkuji.

Věřím, že jáhenská služba do naší rodiny přinese obohacení. Ale, již dříve jsem zmiňoval, že nemám očekávání. A prosím o milost přijmout a rozlišit vše, co bude přicházet.

Příprava k jáhenské službě mě ovlivnila v mnoha směrech. Přesto se necítím moudřejší a že už všechno vím a znám. Tápů v jeskyni temné a plné mnoha vědomostí. Přebírám moudra a jsem trpaslík stojící na obřích ramenou.

Uniká mi (nám) to malé, nenápadné světlo do věčnosti, do ráje nekonečných tajemství.

Vztahovost a láska Boha a právě s Ním ve všem jsme propojeni, to stále Tajemství. Podobné tomu, proč zrovna odpovídám na tyto otázky.

Protože to, že se ve své profesi setkávám s lidmi hledajícími, mě vedlo k hlubšímu poznávání a hledání. Pokouším se více naslouchat, ale stále se mi to nedaří. Chce se mi vše řešit, učím se být trpělivý, nechávat události přirozeně plynout. Asi lépe vím, jak na „to“, ale do svého posledního vydechnutí přijímám v sobě poutníka mnoha nedokonalostí a vůli akceptovat stále měnící se cestu mého putování.

● **Manželka Romana Poslušná:** „Po celý čas našeho manželství jsme byli ve farnosti společně aktivní. Jáhenské svěcení manžela vnímám jako velké obohacení a posunutí i pro mě. Budeme s přáteli pokračovat v hudebním tvoření, jen se asi budu muset naučit dirigovat já.“

Ondřej Rusek

Moje cesta k trvalému jáhenství je celkem dlouhá. V 90. letech jsem začal pomáhat otci Jiřímu Škodovi roznášet svaté přijímání nemocným v Hradci Králové a ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové, ministroval jsem v katedrále Svatého Ducha a stalo se v té době, že jsem také začal studovat teologii pro laiky na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Studia jsem dokončil v roce 2000. Studoval jsem ne s přímou myšlenkou na trvalé jáhenství, spíše ze zájmu o teologii, s možností využití někdy v budoucnu. Snažil jsem se využít studium na gymnáziu, kde vyučuji, a nabídnout studentům volitelný předmět zabývající se religionistikou. To se nepodařilo. Opravdové povolání ke službě trvalého jáhna se začalo objevovat tak několik málo let zpět, většinou jako impulsy z různých stran, od různých lidí. Jeden z impulsů byl z našeho dlouholetého společenství věřících manželů, kam s mojí manželkou již od naší svatby v roce 1990 patříme, další byl ze strany mého přítele a kněze Jaroslava Brožka a v neposlední řadě ze strany Pouchovské farnosti, kam od roku 2009 s rodinou patřím. Ten poslední impuls, který mi také umožnil vstup do přípravného kurzu k trvalému jáhenství, byl dnes již zesnulý otec Miloslav Šiffel.

Asi bych s klidem mohl říct, že před vstupem do jáhenské formace jsem netušil, o čem to celé je. V jáhenské formaci jsem poznal řadu pro mě nových a skvělých bratrů. Jsem za ně vděčný. Jsem velice rád, že jsem poznal naše tutory z řad trvalých jáhnů. Do té doby jsem žádného trvalého jáhna osobně neznal a díky formaci jsem měl možnost nahlédnout do jejich života a služby. Jsou pro mě velkou inspirací a jsem rád, že skrze ně jsem mohl konkrétně poznat, co prakticky služba jáhna obnáší.

S čím do toho člověk vstupuje? Jistě s chvěním a bázní, aby obstál a přinesl s Boží pomocí do farnosti a na další místa své služby to, co od něj Pán očekává. Trvalé jáhenství je o službě – tedy jistě přinést tohoto ducha služebnosti, který se snad projeví v praktických úkolech a výzvách, které dny přinesou. Jak ve farnosti, tak pro mě asi bude dalším polem služby škola, kde jsem zaměstnán, případně skautské prostředí, ve kterém se pohybuji od roku 1989.

Po pravdě, jsem také zvědavý, co moje služba přinese naší rodině. Díky možnosti nahlédnout do života rodin trvalých jáhnů – našich tutorů, jsem mohl získat trochu představu, jak je možné toto obdarování prožívat s celou rodinou. Určitě je to důležité. Trvalý jáhen není solitér podobně jako kněz a toto povolání je nutné se naučit prožívat společně s manželkou a dětmi, aby to bylo požehnání i pro ně. Jak se to bude dařit, nevím.

V rámci jáhenské formace se probralo mnohé. Hodně času jsme věnovali hledání teologického zakotvení této služby v církvi a společně jsme hledali, s kým má trvalý jáhen v naší církvi být. Pro mě osobně bylo velice oslovující a objevené prožívání svátosti svěcení jako svátosti společenství. Dnes jsme si trochu zvykli ohlížet na svěcené služebníky církve tak trochu jako na samotáře, ale svátost svěcení je svátostí společenství. To byl pro mě asi největší „objev“.

Myslím, že za dobu formace se snažím a učím přistupovat k příběhu života druhých lidí citlivěji. Snažím se dívat na události jejich života více z jejich perspektivy a méně z té méj. Jáhen by měl přinášet do života druhého člověka Krista, nikoli sebe. Měl by se pokusit porozumět jeho příběhu a touze Krista do tohoto příběhu vstoupit – a skrze svoji službu tomu „trochu pomoci“.

• **Manželka Lenka Rusková:** „*Manželovo rozhodnutí nastoupit do jáhenské formace jsem potvrdila na začátku svým podpisem a souhlasem, na tom se do dnešní doby nic nezměnilo. Svůj úkol vidím jako podporu v jeho službě, případně i v nějaké další konkrétní pomoci – to ukáže čas.*“

Vojtěch Smolák

Od dětství jsem měl díky známostem mých rodičů možnost přátelit se s vynikajícími kněžími. Získal jsem díky tomu vzhled do služby Bohu a církvi. Jsem racionálně založený člověk snažící se nepřeslechnout Boží vnuknutí. Jedním z nich bylo doporučení mojí manželky přihlásit se na teologická studia. Během studia mne spolužáci upozornili na otevření formace pro budoucí

trvalé jáhny naší diecéze. Zpočátku jsem o tom nechtěl nic slyšet, ale pak jsem si říkal, jestli to zase náhodou není nějaké to „šťouchnutí shůry“. Žena mé rozhodnutí podpořila a já si tedy podal žádost o vstup mezi kandidáty trvalého jáhenství.

Boží vedení vnímám velmi intenzivně. 10 let jsem měl možnost pomáhat jako řidič, ministrant, občasný kostelník a příležitostný účetní františkánskému knězi. Toto období rané dospělosti mělo zásadní vliv na moje životní postoje. Člověk by měl věci dělat opravdově s vědomím svých limitů. I vstup do služby trvalého jáhna činím po zralém uvážení Božího volání, které cítím díky dobrému rodinnému zázemí tvořeném manželkou Gábinou, osmnáctiletým synem Bedřichem a patnáctiletou dcerou Ritou.

Měli jsme naprosto úžasné vedení jáhenské formace. Tři roky intenzivní přípravy uběhly velmi rychle. Můj pohled se příliš nezměnil, spíše se prohloubilo vědomí sborovosti. Naše skupina si rozumí i po obyčejné lidské stránce. Myslím, že vzniklá přátelství jsou velice silná. Tomu velmi napomohla i setkávání celých rodin v průběhu formace.

V naší lanškrounské farnosti není jáhenská služba ničím novým a neznámým. Farníci mne znají a vědí, co mohou očekávat. Službu jáhna charakterizují jako určité přemostění presbytáře a kostelní lodi. Zda se mi podaří něco pěkného a hodnotného do farnosti přinést, ukáže čas. Vážím si nadstandardní podpory pro moji službu od našeho pana faráře Zbigniewa Czendlika. Fungující spolupráce kněze a jáhna je pro život ve farnosti zcela zásadní. Z běžného pohledu rodiny přinese moje jáhenská služba méně volného času. Nicméně už v současnosti pozoruji jisté změny. Modlíme se s manželkou společně nešpory. Jsme oba nastaveni na stejnou a otevřenou formu komunikace. Manželský stav a stav služebného kněžství ve stupni jáhenském nestavím do nějakého protikladu. Beru to jako prolinání obojího. Spokojené manželství je předpokladem opravdově žitého jáhenství a naopak jáhenství by mělo být obohacující pro manželství.

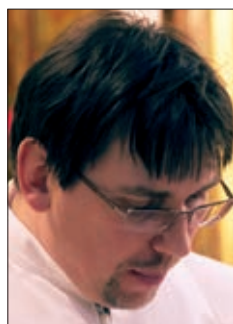
Jáhenská příprava také jednoznačně ovlivnila můj přístup k modlitbě. Právě intenzivní modlitba se pro mne stala vstupní branou k hlubšímu rozjímání tajemství víry. Vedla k neochvějné důvěře v pomoc Ducha Svatého a ochrany Panny Marie při budoucí službě.

Nejsem si jistý jestli formace, kterou procházím, ovlivnila můj pohled na lidskou společnost. Manželka totiž pracuje jako zdravotní sestra v charitní ošetrovatelské službě a péče o bližní obecně je u nás doma téměř denně diskutována. Domnívám se, že jsem více začal vnímat duchovní prázdnotu lidí, které potkávám. Je mi smutno, když slýchávám některé jejich pošramocené představy o Bohu nebo církvi. Možná, že to je i výzva pro jáhny, jak i tyto lidi přivést na cestu hledání Krista a k radostnému životu.

• **Manželka Gabriela Smoláková:** „Nebát se nastavit zrcadlo. Muži někdy mívají sklony nechat se pohlit svým posláním a čas to bývá na úkor rodinného života. Jinak je důležité zachovat si smysl pro humor a dokázat odlehčit složité životní příběhy. V poslední řadě je důležité mít v lednici vždy něco dobrého.“

Dušan Stolarik

Se svojí rodinou žijí v Třebovici blízko České Třebové, je mu 43 let. Pracují na železnici, kde jsem začínal jako signalista a postupem času jsem vystřídal různé provozní profese a nyní pracuji jako systémový specialista u Správy železnic na odboru Plánování a koordinace výluk. Narodil jsem se jako třetí syn do ateisticky žijící rodiny. V roce 2011 jsem se oženil s manželkou Maruškou. Máme tři syny, Tomáše, Jana a Radima. Patříme do farnosti Česká Třebová. Absolvoval jsem předepsaný tříletý formační kurz pro trvalé jáhny a v roce 2021 jsem dokončil bakalářské studium na Univerzitě Hradec Králové, obor Náboženská výchova.

K rozhodnutí stát se trvalým jáhnem předcházelo mnoho krásných okamžiků, které jsem prožil především s Bohem, kněžími a společenstvím věřících. Ať už to bylo laskavé přijetí do místní církve, krásnou formou vedený katechumenát, pomoc v těžkostech, modlitba za vnitřní uzdravení, setkávání nad Božím slovem, krásné slavení liturgie, chvály, síla adorace, správné využívání a pochopení svátostí. To vše mě přivedlo do vztahu s milujícím Bohem, což zásadně a pozitivně změnilo život můj i mé rodiny. Pán mě vyzývá a povolává, abych o této Boží nekonečné lásce, osobní zkušenosti svědčil a přiváděl lidi ke Kristu, který stejně jako uzdravil mne, může uzdravit i ostatní hledající nebo podobně strádající. Nebylo to ale pouze mé osobní rozhodnutí, ale naše společné rozhodnutí s manželkou a též to vzešlo z potřeb místní církve.

Boha jsem poznal až po rozvodu manželství s první ženou, kdy mě a našeho syna Tomáše opustila. Významným mezníkem mého života byly Vánoce 2009, když jsem zažil Boží volání a tím začala má konverze a následné povolání. Postupně během let jsem se učil žít křesťanským způsobem života. V dubnu 2010 jsem ve svých 32 letech přijal iniciační svátosti. Farnost se stala mým druhým domovem. Skrze laskavé přijetí kněze a farníků jsem poznával milující tvář Boha. Postupně mi byla svěřena kostelnická činnost v Třebovici, kde se začal opravovat interiér kostela a rázem se do kostela začal vracet život, propojila se spolupráce s místní školou a obecním úřadem. V roce 2013 jsem absolvoval kurz pro akolyty a byl jsem pověřen k této službě. Vznikl prostor pro vedení bohoslužeb slova, májových pobožností, křížových cest, adorace atd. Postupně jsem začal pocítovat, že služba v církvi je naplňující, a to nejen pro mne a mou rodinu, ale též pro hledající, se kterými jsem přicházel do styku. Cítil jsem povolání s lidmi hovořit a přivádět je k Bohu, modlit se s nimi a přinášet Krista nemocným.

Díky formaci k jáhenství se můj pohled na jáhenskou službu rozšířil. Tuto službu nelze redukovat pouze na čtení evangelia a dále výzvy v liturgii, jako jsou pozdravení pokoje atd. Trvalý jáhen přijímá pro svou službu svěcení, které je služebné. Nový rozměr trvalého jáhenství přichází až s 2. vatikánským koncillem. Služebnou část dělíme na tři oblasti, a to na hlásání Božího slova, dále oblast liturgickou a charitativní. Ve všech třech oblastech je hlavním cílem přivádět Boží lid k prameni spásy, kterým je Kristus.

Mojí jáhenskou službou budu prakticky dovršovat a naplňovat, to, co již průběžně od roku 2013 ve farnosti vykonávám z titulu všeobecného kněžství. I nadále se budu věnovat předávání a hlásání radostné zvěsti, vedení bohoslužeb slova, ale nyní již jako ordinovaný služebník. V oblasti liturgie se budu i nadále věnovat přípravám na křest a přípravám na manželství s tím rozdílem, že nyní již budu moci vykonávat řádného udělovatele svátosti křtu a svátosti manželství. Dále plánuji více se věnovat oblasti charitativní, převezmu v širším rozsahu pastorační a doprovázení nemocných. Nově budu s knězem spolupracovat s nově vznikajícím oddělením paliativní péče v domově seniorů, budu se více věnovat pastorační ve farnosti Damníkov a okolních

obcích včetně vykonávání pohřebních obřadů a doprovázení rodin pozůstalých. V rámci služby převezmu část administrativních činností ve farnosti.

Pevně věřím, že Bůh bude i nadále naší rodině milostivý. Mnoho požehnání jsme již společně od Boha obdrželi a věříme, že ještě větší věci pro nás má připraveny. Vztah s Bohem, konkrétně s Kristem se u mě nadále rozvíjí. Zakouším mocně též působení Ducha Svatého, zejména při vedení bohoslužeb slova.

Mnohem více než dříve si uvědomuji, jak dnešní svět potřebuje poznat skutečnou tvář milujícího Boha. Setkávám se s lidmi, kteří jsou šťastní, ale také s lidmi, v kterých vidím beznaděj, bolest a trpícího Krista. Jsou to buď lidé, kteří Boha neznají, protože neměli tu možnost ho poznat, ale též bližní, kteří si nesou negativní zkušenost z rodiny a díky ní a předsudkům si chybně profilují Boha, např. jako toho který je nemilosrdný policajt. Je nutné mít otevřené oči, naslouchat a následovat Ježíše, který nám ukazuje cestu, jak můžeme těmto lidem být na blízku a zprostředkovat cestu k Němu.

• **Manželka Marie Stolariková:** „Možná těch úkolů bude víc. Myslím, že v některých službách jáhna je dobře, když se zapojí i manželka, např. příprava na svátost křtu nebo manželství, nebo při návštěvě nemocných. Ze zkušenosti víme, že jedné paní udělá velkou radost, když ji navštívíme všichni i s dětmi. Dalším úkolem bude koordinování času, aby byl jak pro rodinu, tak na jáhen-skou službu. A v neposlední řadě podpora manžela ve službě.“

Pavel Šimůnek

Od narození žiji v Libštátě, což je městys s necelou tisícovkou obyvatel 10km od Semil. S manželkou jsme spolu 30 let, máme čtyři dcery, z toho dvě již jsou vdané, a tři vnoučata. Pracuji jako vedoucí prodejny se smíšeným zbožím. Farnost sv. Jiří je stále živá, i když už v současné době spadáme pod farnost sv. Mikuláše v Lomnici nad Popelkou.

Moje rozhodnutí stát se jáhnem mělo tři zásadní momenty:

- 1) Když jsem dokončil studia v Praze na Katolické teologické fakultě, kde jsem začal studovat kvůli krizi víry, která se časem změnila na úžas před Bohem, chtěl jsem se sám aktivně zapojit jako jáhen do práce ve farnosti. Z Biskupství tenkrát ale kladná odpověď nepřišla. Byla to jedna z mnoha příležitostí k pokoře, kdy vystudovaný žáček chce změnit svět, ale nikdo o to nestojí.
- 2) Po dvou letech, kdy jsem na jáhenství zcela rezignoval, přišlo volání z druhé strany od biskupství, potažmo našeho kněze. A když biskup volá, nejde říci ne. Takže jsem absolvoval přijímací řízení a výsledek – byl jsem přijat. Památná slova Prokopa Brože: „Pavle, ty musíš být jáhen“ mi pak v rodině přinesla přezdívku Musjah.
- 3) Na nejnítěrnější rozhodnutí – skutečné „Ano“ jáhenské služby jsem si musel ještě počkat dva roky. V kurzu jsem se skutečně trápil. Moje vznětlivá povaha po mamce ze Slovenska a potřeba nad vším přemýšlet, kterou jsem zdědil po otci, mě často přiváděla do konfliktních situací s vedením kurzu i ostatními kandidáty. Dlouho jsem si nebyl jistý, zda jsem schopen se odevzdat. Až do okamžiku, kdy jsem pochopil, že nesmím hledět na to, o co přicházím, ale na to, co získávám já i ostatní. Tehdy jsem tu službu přijal jako dar.

Celý můj život je houpačka úspěchů a neúspěchů. Vzorný syn, nadějný sportovec, písničkář, politik, podnikatel, vzorný otec a manžel. To vše skončilo v propadlišti dějin. A krize, které dávají možnosti se rozhodnout, kladou otázku po smyslu života. Vrcholem je odevzdání se službě Bohu. Takže to vnímám jako završení celého mého příběhu, které zpětně dává smysl všem předchozím prohrám.

Co mě na kurzu skutečně drželo, byl úkol, který nastínil biskup Josef Kajnek hned při úvodním setkání: „Dejme jáhenství novou tvář.“ To ve mně nějak stále rezonovalo, a i když jsem váhal, zda neskončit, vracelo mě to zpět. Jáhenství, které přispěje k obrodě, službě bez nároku na zisk. Jáhenství, které se stane novým kvasem. Z pomocníka kněze při liturgii se začíná profilovat, jako služebník všech.

Navíc jáhni vytvářejí živé společenství zapálených mužů pro Krista a jeho církev. Změnil se ale také můj pohled na kritiku církve. Tě je kolem nás dost a dost. Z pozice člověka, který sám je zodpovědný za církev, je ale potřeba spíše trpělivě vysvětlovat a více spojoval, než rozdělovat.

Dle mého názoru je velká propast mezi elitou a lidovým věřícím. Máme úžasné odborníky na teologii, ale nedaří se nám přenést pokrok a vývoj pochopení našeho vztahu k Trojici do farností. Tady bych se chtěl angažovat, pokusit se srozumitelně zmenšit propast mezi upřímnou, odevzdanou vírou a nedostupným teologickým světem.

A co přinese moje jáhenská služba mojí rodině? Pokoj do všeho konání. Být dobrým manželem, otcem a dědou. Když se cítím dobře a na správném místě v Božím řádu, pak vše co dělám, má smysl.

A co se týká základních tajemství naší víry, čerpám hlavně ze studia na fakultě, které jsem dokončil v roce 2017. V přípravě jáhenském kurzu nebyl kvůli omezením spojeným s epidemií prostor pro hlubší přednášky.

• **Manželka Ludmila Šimůnková:** „*Budu nastavovat zrcadlo jeho názorům a nápadům a stahovat ho z oblaků zase zpátky na zem.*“

Vladimír Uhnový

Jednoho dne k nám přišel náš otec Martin Lanži na návštěvu. Jen tak mezi řečí se zmínil, že na biskupství otevírají jáhenskou formaci a on by jednoho jáhna ve farnosti uvítal. Protože jsem již několik let pomáhal jako akolyta, tato otázka se u nás doma několik týdnů vznášela ve vzduchu, až jsme ji společně uchopili a s manželkou i dětmi jsme se jednohlasně rozhodli, že „když můžu, tak musím“.

Narodil jsem se do nábožensky smíšené rodiny, a přestože jsem byl veden k víře, držel jsem se spíš v ústraní. Mamka byla vždy můj vzor, když bylo potřeba někde jakkoli pomoci, byla tam. Díky tomu se stala ochota pomáhat samozřejmostí i pro mě a mé dvě sestry. Produktivnějším jsem ale začal být až v manželství. Manželka byla ve farnosti vždy aktivní a tím ve mě probudila vnímání farního života. Když byly děti malé, pořádali jsme farní výlety, byli jsme u zrodu farních táborů, děti založily školu a nakonec jsme převzali organizování Tříkrálové sbírky. Toto všechno mě formovalo a vedlo k rozhodnutí jít ještě dál a odpovět na volání.

Vstupem do formace jsem trvalé jáhenství vnímal jako službu farnosti. Postupem času jsem se dozvěděl, že jáhenská služba nemusí být vždy spjatá s farností, ale může být formována s ohledem na potřeby biskupa (tj. charita, nemocniční, vojenské nebo vězeňské kaplanství apod.).

Zaujaly mě večery chval na TV Noe, a tak jsem začal pomáhat při vedení adorací. Domluvil jsem se s dětmi na hudebním doprovodu, a tím nabídl farníkům nevšední způsob prožití adorace. Rád bych se také podílel na zvýšení úrovně porozumění biblickým textům, např. na biblických hodinách.

Na mém vstupu do jáhenské služby se podílí celá rodina. Nedomáží si představit tuto službu bez fungujícího rodinného zázemí. To neznamena, že nemáme trampoty, ale snažíme se je řešit a zvládnout. Rodina jáhna je blízko ostatním rodinám, vždyť obvykle řeší podobné obtíže. Nicméně je více vidět, dostává se do středu pozornosti.

Když jsem vstoupil do formace, musel jsem zároveň začít studovat teologii. A v tu chvíli jsem vlastně zjistil, jak málo toho vím a jak moc toužím dozvědět se víc. Jak už to tak bývá při odhalování tajemství a především tajemství víry, tak dochází spíše k jeho prohlubování. Teď těsně před svěcením musím přiznat, že stále nevím o moc víc. Se vši pokorou a s důvěrou v Boha jsem ale rozhodnut své znalosti dále rozšiřovat.

Příprava na jáhenskou službu můj pohled na občanskou společnost nezměnila. Vždy jsem se snažil v jednání a smýšlení ostatních lidí hledat to dobré anebo nedorozumění či nevědomost.

• **Manželka Ilona Patrná:** „*Předpokládám, že moje místo je již zakotveno. Jak již manžel nastínil, do aktivit farnosti se zapojuji ochotně, často a ráda. Naše děti nám už odrostly, a tak svůj volný čas dělím mezi zahradu a farnost. Samozřejmě musím počítat i s věcmi novými, ale protože jsme živá farnost a s naším otcem Martinem se známe již nějaký čas, trůfám si říct, že je vše na domluvě. Novým výzvám se určitě nebráním. Nic ale neplánuji, protože pak jasně slyším, jak se mi Pán Bůh směje.*“

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Hana Pinkerová

Jak poznám, že mě miluje

Dojemné příběhy, které odhalují lásku nebeského Otce k nám. Fejetony Hany Pinkerové jsou oblíbeným čtením žen napříč generacemi bezmála dvacet let. Čtenářky se mohou každý rok těšit na novou porci něžných i silných příběhů, ve kterých autorka skrze všední maličkosti nachází stopy Boží lásky. *Brož., 144 str., 219 Kč*

Raniero Cantalamessa

Eucharistie – naše posvěcení

Tajemství poslední večeře

Autor představuje tajemství Večeře Páně ve třech základních rozměrech: v biblickém, v církevním a v osobním. Díky otci Cantalamessovi znovu objevujeme krásu eucharistického tajemství a posvěcující a proměňující moc Kristova Těla a Krve. *Brož., 160 str., 229 Kč*

Jan Boštík: Mladočovské Jericho

V polovině září vyšlo v knižní podobě unikátní dobové svědectví rolníka Jana Boštíka, zachycující průběh kolektivizace v jeho rodné obci a velký **duchovní zápas o charakter české vesnice**, který se odehrál v 50. letech 20. století.

Jan Boštík (1903–1981) prožil celý svůj život v malé východočeské vesnici Mladočov, nacházející se poblíž Litomyšle. Vedle hospodaření se s velkým nasazením věnoval politické a osvětové činnosti – byl obecním zastupitelem, kronikářem, členem řady spolků a organizátorem kulturního života. Dlouhodobě a intenzivně se zabýval regionální historií, o níž napsal řadu rukopisných pojednání. Ztělesňoval typ vesnického písmáka – školsky neučeného člověka, který získal samostudiem velký kulturně-historický rozhled a osobitý vztah k dění kolem sebe. Svůj náhled na zlomové historické události, jichž byl svědkem a účastníkem, zachoval v písemné podobě jako jedinečné svědectví pro příští generacím. Můžeme jej tak bez nadsázky zařadit po bok vesnických písmáků a dobových kronikářů selského stavu 18. a 19. století, jakými byli např. František Jan Vavák či Josef Dlask.

Jako hluboce nábožensky zakotvený člověk viděl v poválečném spojení se Sovětským svazem hrozbu ateizace a dehumanizace soudobé společnosti. Přes svůj odpor ke komunistické politice nebyl nikdy uvězněn. V jeho případě postačil nepřerušovaný dvaatřicetihodinový výslech, který prodělal v létě 1954 v úřadovně StB v Litomyšli. Důvodem k němu byl dopis, kterým se rozhodl protestovat u státních orgánů proti vynucenému odchodu místního kněze. Po jeho skončení se domů vrátil duchem nepřítomný, třesoucí se a k smrti vyčerpaný člověk se stopami po tělesném týrání. V té době byl otcem pěti nezletilých dětí a v očekávání narození šestého, posledního.

Někteří Janovi blízcí byli již v té době drasticky postiženi: jeho bratranec a blízký přítel František Ambrož Stříteský, rektor litomyšlské piaristické koleje, byl v říjnu 1950 odsouzen v zinscenovaném procesu za „zločin velezrady“ k 25 letům žaláře a jeho švagrová Antonie Nádvořníková, mladočovská učitelka byla v souvislosti s tzv. číhoštským zázrakem odsouzena v listopadu 1950 za „zločin sdružení proti státu“ ke třem rokům vězení.

Události spojené s kolektivizací rodné vesnice (jde především o roky 1949 až 1959) zachytil Jan Boštík velmi sugestivním způsobem ve svém nejrozsáhlejším a nejvýznamnějším rukopisu. Do jeho sepisování se pustil na základě podrobných poznámek, které si činil v průběhu celých 50. let, až po odchodu do penze na začátku 70. let.

Text je pozoruhodný zejména tím, že je svědectvím přímého účastníka popisovaných událostí a zprostředkovává poutavým, mnohdy až humorným způsobem každodenní životní realitu zemědělců 50. let. Originální literární ztvárnění průběhu kolektivizace jako příběhu dobývání vesnice „rudými apoštoly nového náboženství“ je inspirováno biblickým vyprávěním o dobývání Jericha izraelskými kmeny pod Jozuovým vedením při jejich putování z Egypta do původní domoviny. Kronikářsky detailně zachycuje události velmi bolestného přechodu od soukromého ke kolektivnímu způsobu hospodaření. Ukazuje naprostou bezmoc obyvatel východočeské vesničky před soustředěným tlakem státních orgánů, které za jakoukoli cenu usilují vybudovat jednotný model zemědělského života a nebrání se použít k tomuto účelu i osoby s ne zcela čistou

protektorátní minulostí či osoby, které by kvůli své neschopnosti a pracovní neukázněnosti nemohly za normálních okolností pomýšlet na vykonávání jakékoli vedoucí funkce. V těchto aspektech má příběh obecnou platnost pro kolektivizační postup na celém území Československa.

Knihu opatřenou podrobnými vysvětlivkami a doprovodnými studiemi vydalo pražské nakladatelství Kodudek ve spolupráci s Regionálním muzeem v Litomyšli. Lze ji zakoupit v litomyšlském muzeu, objednat v nakladatelství Kodudek (info@kodudek.cz), u internetových knižních prodejců (např. na stránkách www.kosmas.cz) či v jakémkoli knihkupectví v celé republice.

Martin Boštík)

Regionální muzeum v Litomyšli

Hledáš své místo v životě?

KURZ SAMUEL

**Celoroční měsíční setkávání
k rozlišování povolání a životní cesty
pro svobodné muže a ženy od 19 do 30 let.**

Místo setkávání: **Pardubice, Kostelní 92**
(fara u kostela sv. Bartoloměje)

Čas: **1 x za měsíc v neděli 15:00–19:00**

Přihlášky s motivačním dopisem zasílejte **do 26.9.2021**
na adresu kurzsamuel.dhk@gmail.com.

Kurz vede tým kněží a řeholních sester.

Rádi zodpovíme vaše dotazy.

V královéhradecké diecézi probíhá kurz Samuel

Cílem je pomoci mladým lidem v prohloubení jejich vztahu s Bohem a v rozlišování jejich životního povolání. Kurzem provede tým kněží a řeholních sester, jejichž úlohou je vstupovat s členy kurzu do Boží přítomnosti, aby mohli ve světle Božího Slova, ve sdílení, katechezích, v modlitbě a adoraci rozpoznávat Boží hlas. Kurz má napomáhat při každodenním rozjímání nad Božím slovem a při vedení duchovního deníku, a tak uvádět do správného duchovního rozlišování. **Kurz je určen mladým, svobodným lidem od 19 do 30 let.** Kurz trvá jeden rok a zahrnuje devět setkání (od října do června), 1× měsíčně v neděli od 15 do 19 hodin. Místem setkání je fara u kostela sv. Bartoloměje v Pardubicích (Kostelní 92). Součástí kurzu je jednodenní pěší pouť a exercicie. **Více informací a přihlášky na: kurzsamuel.dhk@gmail.com.** (srp)

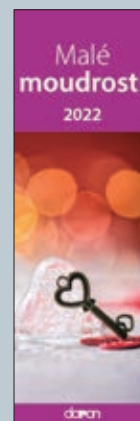
(Knížní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Záložkové kalendáře 2022

Co ti ze srdce přeji
Malé moudrosti
Mnoho štěstí
Radost každý den

Chcete si udělat radost nebo někoho potěšit pěknou maličkostí? Oblíbené záložkové kalendáře jsou vhodným dárkem pro vaše nejbližší, přátele, spolupracovníky nebo spolužáky. Kalendáře obsahují každý měsíc na samostatném listu, fotografie přírody nebo zátiší, kalendárium, citát, který se vztahuje k tématu kalendáře. Po uplynutí daného měsíce můžete jednotlivé listy použít jako záložky do knih. Odtrhací listy lepené na horní straně, otvor pro zavěšení. **13 listů, 70 × 215 mm, cena 65 Kč**

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Bruno Ferrero

Útěcha pro duši

Nové příběhy pro duši známého salesiána Bruna Ferrera opět dodají sílu a naději, zahřejí srdce, poradí, posílí, vyvolají úsměv nebo nabídnou výchozí bod pro meditaci. *Brož., 88 s., 149 Kč*

Leon Festinger, Henry Riecken,
Stanley Schachter

Když se proroctví nesplní

Studie skupiny, která
předpověděla konec světa

V knize byla poprvé formulována slavná teorie kognitivní disonance (stav mysli vzniklý rozporem mezi dvěma poznáními či postoji). Vědci se infiltrovali do skupiny, která věřila v nadcházející apokalypsu a svou záchranu prostřednictvím UFO. Kromě své vědecké hodnoty je kniha, kterou lze číst jako román, zajímavým příběhem malé skupiny lidí, jež spojovalo bizarní, ale fascinující přesvědčení. *Brož., 296 s., 449 Kč*

Berla – pastýřská hůl

V případě tohoto liturgického předmětu musíme zajít v hledání jeho symboliky hodně daleko, až do Starého zákona. Hůl v rukou měli mít účastníci židovské velikonoční večeře, neboť byla připomínkou spěchu před jejich odchodem z Egypta.

Hůl Árona a Levitů je v žalmu 45,7, kde se píše: „*tvým žezlem královským je žezlo práva*“, obrazem Mesiáše – Krista, stejně tak jako v žalmu 2,9: „*rozdrtíš je železnou holí*“. Pastýřská hůl je při alegorii pastýře – Boha zmiňována v žalmu 23,4: „*tvoje berla a tvá hůl mě potěšují*“. Prorok Micheáš 7,14 poukazuje na Boha pastýře: „*pas berlou svou svůj lid, ovce svého dědictví*“ a prorok Zachariáš (11,7) píše o pastýři, který si vzal dvě hole, z níž jednu nazval „*vládnost*“ a druhou „*pouto*“.

Když pak čteme slova z obřadu svěcení biskupa, která doprovázejí předání berly nově vysvěcenému biskupovi a která uslyšel i biskup Jan Vokál při svém biskupském svěcení v bazilice sv. Petra v Římě: „*Přijmi berlu, znamení pastýřské služby. Buď dobrým pastýřem všech, neboť Duch Svatý tě ustanovil biskupem, abys řídil církev Boží*“, vidíme v tom završení obrazu pastýře Božího stáda, jenž se stává v našich časech v osobě biskupa viditelnou skutečností.

Berla je však také obrazem moci dané Bohem a zde k nám opět promlouvá Starý zákon, neboť Mojžíš i Áron v Egyptě a při odchodu z něj konali divy právě skrze hůl ve své ruce. Hůl Mojžíše se stala znakem pouti vyvoleného lidu Božího a splněním naděje Božích plánů. Ukazuje se, že hůl je symbolem patriarchů, králů a proroků Starého zákona, jejich moci a správy vyvoleného lidu. Andělé se na východě znázorňují s holemi, které symbolizují moc danou jim od Boha a archanděl Gabriel při zvěstování je zobrazen s holí posla (doslova herolda) Božího. Když Kristus posílá své učedníky, prikazuje jim, aby si na cestu nic nebrali, jenom

hůl (Mk 6,8) – symbol pouti ve víře a pro víru. Ve Zjevení apoštola Jana stává se železná hůl berlou Vládce celého světa.

Berla se skládá ze tří částí, které v sobě nesou bohaté dědictví Písma, ale také tradice církve. Horní zakřivená část berly (*curvatura*), která se stává jejím charakteristickým znakem od 11. století znamená, že biskup má ochraňovat sobě svěřené společenství od zlého, střední část (*canna, fistula*) symbolizuje podporu a službu Božímu lidu, kde pastýř vede rozhodně své kroky při řízení věřících, je jejich podporou i obráncem a posiluje jejich víru. Spodní ostrý hrot (*collige vaga, sustenta morbida, stimula lenta*) znamená pastýřovu snahu povzbuzovat, napomínat, ale také trestat.

V raném středověku berla patřila k insigniím světských vládců, ale už ve 4. století je používána některými církevními představiteli. V 7. století se začíná rozmáhat její používání především v mnišských

komunitách, o čemž svědčí život svatého Kolumbána, kdy na smrtelném loži posílá svou berlu dalšímu řeholníkovi na znak smíření. Tento význam můžeme hledat i v modlitbě, při které benedikovaný (požehnaný) opat dostává svou berlu: „*Přijmi pastýřskou berlu a svědomitě pečuj o bratry, které ti Pán svěřil; jemu budeš skládat účty ze svého správcovství.*“ Berla se v tomto období stává také součástí biskupských insignií, ale její užití v liturgii je zatím minimální: používá se při konsekraci kostela, kdy se do rozsypaného popela na podlaze značil kříž u portálu a písmena řecké a latinské abecedy.

V období raného středověku se berla stává symbolem boje mezi několika císaři a papeži v boji o investituru, neboť biskup obdržel od panovníka berlu jako znamení uvedení do úřadu a přijetí benefícia. Nakolik se tím obcházela papežská moc v otázce jmenování biskupů, spor o investituru byl velkým rozbrojem světské a duchovní moci středověké společnosti. Berla se stává součástí pontifikálií, insignií vyšších prelátů, a v době baroka její nositel není pouze biskupem nebo opatem, ale používají ji i preláti kapitul nebo duchovní významných kostelů pro zvýšení lesku bohoslužeb a nikoli jako symbol úřadu spojeného s výkonem moci nad daným církevním územím.

S tradicí církve a její hierarchie bylo dokonce stanoveno, že kardinálové a patriarchové mají užívat při liturgii berlu

zlatou, arcibiskupové a biskupové stříbrnou, opati prostou, především nekovovou, ze vzácného dřeva nebo slonové kosti, což byl materiál oblíbený na berly i pro biskupy v románském období. I tak se berla stávala v průběhu dějin obrazem dokonalosti šperkařského umění a při dokonalosti technik opracování drahých kovů i kamenů se stávala cenným svědkem krásy pontifikální liturgie. Dnes jsou pro nás tyto zachované berly obrazem významu, který do nich vkládali ti, kdo je pořizovali a nosili. Biskupové a preláti drželi berlu v rukavicích, opati a abatyše měli na berle úzký zdobený pruh látky (*sudarium, pannisellus*), která sloužila k ochraně rukou. Papežové používali berlu do 12. století, ale pak kvůli primátu mezi biskupy a také proto, že berla znamenala jisté ohraničení moci, začali používat při liturgii kříž (*ferula*).

Dnešní liturgické předpisy stanovují, že biskupové, jenž jsou kardinálové, mohou používat berlu ve svých titulárních kostelích v Římě, biskupové sídelní na území své diecéze (mimo pouze se souhlasem místního ordináře), opati a abatyše ve svém opatství, nebo na území jim podléhající. Také ji mohou používat osoby, které nepřijali biskupské svěcení nebo požehnání opata: jsou to papežští legáti, apoštolský administrátor a preláti, kteří mají pravomoc nad jistým územím.

Jaký smysl tedy má tento symbol pastýřského úřadu, hůl, kterou přiřazujeme především svatému Mikuláši, světcí, který je pro běžného člověka naší doby synonymem muže v biskupském rouchu? Nyní už asi můžeme říci, že to víme.... Jednou mi jeden z našich Otců biskupů řekl, že když krácel po náměstí do katedrály liturgicky slavnostně oblečen v srpnu, tak jedno dítě zvolalo nezávisle na roční době: „*Mami, koukej, tam jde Mikuláš!*“ My můžeme dítě poučit, že to není Mikuláš, ale pastýř, jenž vede jemu od Boha svěřený lid k Pánu a berla je toho nejlepší insignií, symbolem.

P.ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhič, O.Cr., Ph.D.)

*Převzato ze Setkání, časopisu
Českobudějovické diecéze*

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulínky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Mirjana Soldo

Mariino srdce zvítězí

Mirjana Soldo (*1965 v Sarajevu) jezdila na prázdniny do zapadlé vesnice Medžugorje. Bylo jí šestnáct, když spolu s pěti dalšími dětmi spatřila tajemnou Paní (Gospu): ta je pak začala duchovně formovat a prostřednictvím svých poselství oslovovat i věřící daleko za hranicemi této malé farnosti. Není divu, že následné události dětem dramaticky změnily život, že s mimořádnou milostí přišly i mimořádné zkoušky a utrpení. *Brož., 376 s., 359 Kč*

Kvítky svatého Františka

Sbírka krátkých příběhů s duchovní pointou ze života světce a jeho druhů. Klasické dílo autora z konce 14. století čerpá z latinského spisu *Actus beati Francisci* a klade si za cíl zpřístupnit ctnosti a duchovní moudrost svatého Františka. Dárkové provedení Kvítků potěší širokou františkánskou rodinu, ale získá si též novou generaci čtenářů. *Váz., 192 s., 299 Kč*

Chvála zpovědi

Nezájem...

Vnímám to už více let. A jestli je v české církvi něco v krizi, pak je to svátost smíření. Ano, už desetiletí se mluví a píše o krizi svátosti smíření v Německu nebo Rakousku, ale tento trend čím dál víc zasahuje i naše kraje. Je to pomalé, plíživé, ale vytrvalé...

Kde jsou ty časy, kdy jsem lidem doporučoval, aby chodili ke zpovědi každý měsíc a kolem prvního pátku byly fronty u zpovědnic. Nyní lidem připomínám, aby chodili aspoň každé roční období a nemuseli tak před Velikonocemi vzpomínat, co dělali minulé léto...

Já vím, že katechismus nás nabádá, abychom chodili ke zpovědi aspoň jednou za rok – v době velikonoční, tak to snad stačí... (?). Ale to je opravdu minimum, naprosté minimum. A to je jako kdybych někomu schvaloval, že může jíst a pít tak, aby neumřel. To není život, ale přežívání... Podobně je to se zpovědí. Jak může vypadat duchovní život bez častější sebereflexe a obnovy i porady s doprovázejícím knězem?

V dnešním pojetí to jde tak daleko, že hřích se ani nepovažuje za vinu, ale za slabost, takže my vlastně za nic nemůžeme a nepotřebujeme pokání, ale soucit. Ovšem to je uvažování otroka a ne člověka svobodného, který je zodpovědný za své činy...?!

Také si pamatuji, jak jsme kdysi ve více farnostech přesvědčovali lidi, aby chodili ke svatému přijímání. Někde to bylo opravdu tristní a kromě kněze přijímalo doslova jen pár lidí. Nyní – zdá se – nám sebevědomí narostlo, Eucharistii si skoro nárokuje, ale zpovědnice bývají poloprázdné.

Přitom psychologové a psychoterapeuti mají žně jako nikdy před tím a nestíhají. Ano, jejich služba je velmi potřebná. Ale zpověď jde mnohem dál... Zde můžeme nejen otevřít své nitro, hledat příčiny svých problémů, ale u Boha

najít sílu k jejich řešení, k novému začátku a k uzdravení vztahů.

Co s tím...

Profesor Tomislav Ivančič k tomu krásně říká: „*Zpověď je nádherné koupaliště i nemocnice. Zpověď nemá být pochmurným zpytováním svědomí, ale radostnou koupelí... Jít ke zpovědi znamená osvobodit se od hříchu a vyjít tak z otroctví. A když tvé hříchy přestanou existovat, tak pocítíš, že se uzdravilo nejen tvé nitro, ale i vztahy mezi lidmi a že se svět kolem tebe stává lepším.*

A když jdeš ke zpovědi, je výborné, že máš hodně hříchů. Protože jak říká Ježíš, komu se hodně odpouští, ten hodně miluje. Je vlastně „škoda“ mít málo hříchů. Rozhodně tím nechci říci, že bys měl proto více hřešit. Člověku, který má hříchů plný pytel, dávám rozhršení s radostí, protože vím, že se nebojí být k sobě pravdivý a že mu vychází slunce.

Je dobré chodit ke zpovědi aspoň jednou měsíčně, protože jinak se ti hříchy přestěhují do podvědomí a ty na ně zapomeš a nemůžeš je vyznat... Je to těžké s lidmi, kteří chodí málo ke zpovědi, zvláště když jsou „náboženští“. Takoví se bojí vyznat své hříchy, protože by potom nevypadali zbožně... Buď rád, že můžeš Bohu vyznat množství svých hříchů. Ježíš přišel kvůli hříšníkům a ne kvůli spravedlivým...“

Koupel i sanatorium

Nebojme se být upřímní a nelekejme se množství svých vin. Zpověď není jen nějakou sebeobžalobou, ale opravdovou koupelí a sanatoriem, kde můžeme Bohu předložit svá trápení, problémy, můžeme zde najít úlevu a uzdravení.

Mimochodem – umíte si představit, jak by to vypadalo s vaším počítačem, kdyby se občas sám nerestartoval a nepročistil? A my přece máme mnohem větší hodnotu, než sebelepší notebook...

Možná je chyba i v nás kněžích, že chodíme přede mší svatou na poslední chvíli a na zpověď není čas, a jiný prostor nedáme. Prosím – chodte za námi a žádejte zpověď a duchovní rozhovory, povzbuzení, uzdravení, duchovní vedení...

Od toho tu jsme! Nejsme kněžími proto, abychom opravovali kostely, vyplňovali úřední formuláře, ani nelobovali za církevní záležitosti u vlivných tohoto světa. My máme hlásat evangelium a s Boží pomocí uzdravovat zraněná lidská srdce. Nic víc a nic méně!

Prosím – nechme se oslovit Božím milosrdenstvím a láskou.

Všem vám žehná

P. Jan Linhart)

Společné setkání seniorů, dětí a rodičů

Podzimní společný výlet

Mezigenerační setkávání v kutnohorské Charitě

Před čtyřmi lety začala spolupráce Centra Přístav v Kutné Hoře s Rodinným centrem Kopretina v Čáslavi, která provozuje Oblastní charita Kutná Hora. Centrum Přístav vyhledávají lidé se zdravotním postižením a osamělí senioři. Mohou zde využít služeb sociálně terapeutické dílny, sociální rehabilitace a zapojit se do aktivizačních programů. Rodinné centrum Kopretina v nedaleké Čáslavi je tu zase pro rodiny s dětmi, maminky a tatínky na mateřské. A pomáhá také rodičům s dětmi s handicapem nebo pěstounským rodinám.

Babičko, nauč mě

Díky stejnojmennému projektu se senioři a děti začali v roce 2018 scházet na společných aktivitách, na kterých si připomínaly pranostiky a tradice dle

ročních období. Svatý Martin sice nepřišel na bílém koni, ale děti a babičky spolu napekly Martinské rohlíčky. Společně přivítaly jaro, zdobily velikonoční perníčky a malovaly kraslice. A v létě? Svatá Anna chladna z rána a co srpen neuvaří, to už září nedosmaží. Ale senioři s dětmi vařili, smažili, pekli a užívali si výlety.

Babičko, společně to zvládneme

Setkávání seniorů a dětí přineslo nové nápady. Jedním z nich je projekt „Babičko, společně to zvládneme“, který se zaměřuje na poznávání přírody. Starší generace předává té mladší své znalosti, učí je novým věcem a kladnému vztahu k přírodě. Babičky a dědečkové vyráběli dětem kreslená leporela a knížky na témata z přírody nebo přání. Společné tvoření

je přínosem pro obě generace. Senioři procvičují jemnou motoriku a trénují paměť. Děti se učí trpělivosti, ohleduplnosti a úctě ke starší generaci.

Babičko, co upečeme dědečkovi?

... je název dalšího navazujícího projektu, který přilákal i rodiče dětí. Covid bohužel některé akce pozastavil, a tak jsme vařili a pekli odděleně, vyráběli nástěnné bloky a připravovali recepty pro společnou kuchařku. Ti nejmenší se mohli také zapojit díky vybavení dětské kuchyňky v rodinném centru. O to větší radost byla ze společného pikniku na zámku Kačina, kde jsme ochutnávali své dobroty a sdíleli své recepty. Aktuálně ladíme naši společnou kuchařku a připravujeme se na další zahradní slavnost.

Za podporu všech tří zmíněných projektů, které dokázaly propojit všechny tři generace, děkujeme Nadaci Komerční banky, a.s. – Jistota. Více také na www.kh.charita.cz.

Misijní pouť v Janovičkách

Na pouť do kostela Zvěstování Panny Marie v Janovičkách se vypravilo 29. 8. Misijní klubko z Dolů u Luže. Cestou se seznámili s dívkou Wičampi Maka, pocházející z Jižní Ameriky, namalovali si tváře jako indiáni a na kamínky, které během putování děti našly, nakreslily pro Pannu Marii obrázek. To vše za připomínky biblické události Zvěstování Panny Marie.

24. 10. 2021

SVĚTOVÝ DEN MISÍ

MISIJNÍ NEDĚLE

„JE PŘECE NEMOŽNÉ, ABYCHOM NEMLUVILI O TOM, CO JSME VIDĚLI A SLYŠELI.“ (Sk 4,20)

PODPOŘME SPOLEČNĚ RODINY KATECHISTŮ

ZA VAŠE DARY A MODLITBY DĚKUJEME!

PAPEŽSKÉ MISIJNÍ DÍLO ŠÍŘENÍ VÍRY
číslo účtu: 72540444/2700, VS 10

missio.cz

Národní kancelář Papežských misijních děl

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882, e-mail: pmd@missio.cz, www.missio.cz
číslo účtu: 72540444/2700, Facebook: www.facebook.com/PapezskaMisijniDila

Příběhy maminek samoživitelek

Mladá maminka už nemusí prát prádlo u rodičů

Pro mnohé z nás je pračka v domácnosti naprostou samozřejmostí. Nikoli však pro paní Markétu z Jičína, která sama vychovává dvě malé dcery a nedávno se nečekaně ocitla bez prostředků i kvůli covidu. Ale díky mimořádnému Adventnímu koncertu České televize a jičínské Charitě už mladá maminka zase pere prádlo doma a nemusí docházet 2 kilometry pěšky ke svým rodičům. Paní Markéta i její holčičky jsou všem dárcům za pomoc v tísní nesmírně vděční.

Osud se s nimi příliš nemazlil. Mladá maminka neměla štěstí na manžela, který bohužel propadl závislosti na drogách a rodina zakusila i domácí násilí. Podařilo se jim sice najít nové bydlení, ale

bez potřebného vybavení. Dočasnou oporu našly v dlouholetém příteli, který jim vypomáhal s náklady na domácnost a jejím vybavením. Vše vypadalo nadějně, ale nový partner je nečekaně opustil a odnesl si také pračku. Paní Markéta se snažila si přivydělat i na mateřské dovolené, ale kvůli covidu o brigádu přišla.

V této tíživé situaci, kdy zůstaly bez prostředků, byla nová pračka pro mladou samoživitelku a její malé dcery velkou pomocí. A věříme, že jim bude dobře sloužit i v budoucnu, až mladší dcera začne na podzim chodit do školky a paní Markéta se vrátí po mateřské do své práce.

Více o službě na www.jicin.charita.cz. Centrum Fialka, Oblastní charita Jičín.

> Pokračování na následující straně

☛ Paní Markéta z Jičína už zase může prát prádlo na své děti doma.
Foto: archiv Centra Fialka Oblastní charity Jičín

☛ Maminka z Přeloučka pořídila nové postele pro svá dvojčata, které by si nemohla dovolit. Foto: archiv Podpora rodiny Charity Přelouč

Děkujeme všem dárcům za podporu mimořádného Adventního koncertu České televize pro samoživitele a samoživitelky, kterým Charita pomáhá.

Pokračování z předchozí strany >

Nové postele pro dvojčata

Přeloučská Charita už tři roky pomáhá mamince, která se sama na malé vesnici stará o svá pětiletá dvojčata a starší dceru. Otec se s dvojčátky bohužel nestýká, ani nepřispívá na jejich výživu. Pro maminku je těžké najít práci a peníze z podpory jim stačí jen na bydlení a stravu. Jako každá správná máma myslí na své děti, a tak je moc vděčná, že mohla dvojčátkům koupit nové větší postele, které už nutně potřebovala. Bez finanční podpory z mimořádného Adventního koncertu České televize pro samotvůrky by si to dovolit nemohli.

S pomocí Charity se podařilo stabilizovat bytovou situaci rodiny. Děti pravidelně chodí do školky i díky příspěvku z nadace na stravné. Prostřednictvím štedrého dárcce mohla Charita zajistit také školní pomůcky pro starší dceru, která se po ukončení základní školy učí na cukrářku. Pracovnice Charity poskytly mamince samoživitelce i poradenství a podporu při vymáhání výživného a hlavně se jí snaží být oporou při výchově a péči o malá dvojčata. Více o službě na www.prelouc.charita.cz.

Podpora rodiny, Charita Přelouč)

(AKTUALITY

Pomoc utečencům z Afgánistánu

Praha: Afgánistán se dlouhodobě potýká s konflikty, dopady změn klimatu a chudobou. Nedávné znovuovládnutí země Tálíbanem ještě prohloubí humanitární krizi, zhorší bezpečnostní situaci v zemi a zvýší migraci uprchlíků. V reakci na situaci vyhlásila Charita Česká republika veřejnou sbírku na pomoc utečencům v sousedních zemích: Charita pro Afgánistán, číslo účtu 55660022/0800, VS 173.

„Lidé v Afgánistánu jsou dlouhodobě vystaveni násilí, vysídlování a chudobě. Kvůli zhoršující se bezpečnostní situaci přibýlo jen letos v zemi přes půl milionu vnitřně vysídlených osob, 80 % z nich tvoří ženy a děti,“ vysvětluje Jiří Škvor, vedoucí oddělení humanitární pomoci Charity Česká republika.

Charita vyslala do místa zkušené humanitární pracovníky zmapovat situaci, aby bylo možné zahájit včasné a efektivní poskytování pomoci, která uprchlíkům zajistí ty nejpálčivější humanitární potřeby. Více informací naleznete také na www.charita.cz.

Převzato z tiskového servisu Charity ČR)

V poličské Charitě bylo „Výborně“

Polička: Počátkem září navštívil Oblastní charitu v Poličce poslanec Mgr. Marek Výborný, který předal vedení organizace respirátory pro pracovníky. Návštěvu přijal ředitel Mgr. Martin

(Poslanec pan Marek Výborný při své návštěvě poličské Charity předal jejímu řediteli Martinu Dvořákovi také respirátory pro charitní pracovníky. Foto: z archivu Oblastní charity Polička

Dvořák spolu s vedoucími služeb. Společně prošli charitní budovy včetně čp. 10 na Vrchlického ulici. Na této adrese byla zrekonstruovaná a letos na jaře zkolaudovaná čtvrtá charitní budova, kde jsou čerstvě přestěhovány služby Denního stacionáře, Charitní pečovatelské služby a Osobní asistence a také zázemí pracovníků Domácího hospice sv. Michaela.

Pan poslanec se s velkým zájmem věnoval informacím ohledně provozu, nastavení a fungování jednotlivých služeb. V Občanské poradně probíral se sociálním pracovníkem možnosti oddlužení klientů, ve službě Šance pro rodinu se zase zajímal o dostupnost bydlení pro rodiny a lidi v krizi. V terapeutických AC dílnách se seznámil se službou a zakoupil si výrobky našich klientů. Dále se seznámil s pracovníky Pečovatelské služby, střediska Osobní asistence a Domácího hospice. Na závěr poděkoval všem pracovníkům a ocenil nadšení a vřelost, s jakými se práci a službě v charitní oblasti věnují. Více také na www.policicka.charita.cz.

Marcela Vraspírová)

Paliativní den v Holicích

Holice: Na odborném paliativním kongresu, který 9. září v Holicích uspořádala Oblastní charita Pardubice s partnery, zazněly přednášky lékařů více odborností, zdravotních sester a také prezentace statistik ÚZIS na téma paliativní péče v Pardubickém kraji. Velkou odezvu měla přednáška o etických a spirituálních aspektech oboru. Zvláštní blok byl věnován dětské paliativní péči. Své zkušenosti prezentovaly také týmy mobilní specializované paliativní péče.

Kongres se konal pod záštitou České společnosti paliativní medicíny, Pardubického kraje, Výboru dobré vůle Olgy Havlové, Nemocnice Pardubického kraje, starosty Holic Ondřeje Výborného, náměstkyně hejtmana Pardubického kraje Michaely

Matouškové, a radních Pavla Šotoly a Ladislava Valtra. Přítomně pozdravil rovněž generální vikář Jan Paseka, ředitelka hradecké Diecézní charity Anna Maclová a pardubické Charity Marie Hubálková.

Na setkání přijelo přes 190 účastníků z řad lékařů, zdravotních sester, sociálních pracovníků a další odborné veřejnosti z celé republiky. Akce, která musela být kvůli covidu několikrát odložena, jim nabídla odborný program i možnost setkávání a sdílení zkušeností.

Pardubická Charita dlouhodobě usiluje o rozvoj hospicové a paliativní péče. Vedle dvou středisek domácí hospicové péče v Pardubicích a Holicích, nedávno otevřela Ambulanci paliativní medicíny úzce spolupracující s charitním Domácím hospicem Andělů strážných v Holicích. Více také na www.pardubice.charita.cz.

Jan Lohynský)

(Paní Vašková na Paliativním dni v Holicích představila charitní Domácí hospic Andělů strážných. Foto: archiv Obl. charity Pardubice

Charitativní Bazárek pro Lidunku vynesl přes 35 tisíc korun

Havlíčkův Brod: Výtěžek jubilejního 10. ročníku charitativního bazárku, který činí 35.305 Kč, pomůže handicapované Lidunce s dofinancováním nového vozu, bez něhož se neobejde. Akci uspořádalo Mateřské centrum Zvoneček při Oblastní charitě Havlíčkův Brod. Ke krásnému výsledku přispěli nejen dárči, nakupující a dobrovolníci, ale i herečka a patronka akce Vanda Hybnerová, která do Bazárku věnovala cenné kousky.

Bazárek byl slavnostně zahájen 16. srpna v AZ centru. Na pódiu se vedle dalších hostů objevila také maminka Lidunky, která je za pomoc velmi vděčná. Lidunka na podzim oslaví 26. narozeniny a od malička se potýká s vážným tělesným a mentálním postižením. Zájem o věci Vandy Hybnerové byl velký a všechny kousky se podařilo prodat. Čepici jejího tatínka si odnesl starosta města Jan Tecl, který několikanásobně navýšil vyvolávací

cenu. Paní Hybnerová pozvala Lidunku také na svůj ranč, aby si užila čas s koňmi, které mají obě rády.

Darovaných věcí se sešlo hodně, ty neprodané pomohou dalším potřebným v organizaci Kolpingovo dílo ČR, domovech pro seniory, dětském domově a charitních službách. Charitativní bazárky finančně podpořili město Havlíčkův Brod, Národní síť Zdravých měst ČR a místní Agenda 21. Partnery akce jsou Kaufland, AveKave, Coffee GO Noll, Kytárna pod postelí, Svatební salon Lucie a Římskokatolická farnost Havlíčkův Brod. Děkuje všem dárcům a příznivcům za pomoc a podporu. Více na www.hb.charita.cz.

Anna Doleželová)

Hradecké Dny ukrajinské kultury 2021

Hradec Králové: 9. ročník tradiční přehlídky ukrajinské kultury v Hradci Králové byl slavnostně zahájen v sobotu 4. září v Jiráskových sadech. Ukrajinci žijící v našem kraji představili návštěvníkům své pestré národní kroje, lidové výšivky, výtvarné umění, výtečnou kuchyni a také hudební vystoupení. Děti i dospělí si mohli dokonce vyzkoušet, jak se vyrábí barevné květinové věnce a výšivky, které jsou neodmyslitelnou součástí ukrajinských krojů.

Akci pořádá Regionální ukrajinský spolek ve východních Čechách ve spolupráci s Integračním centrem pro cizince Diecézní charity Hradec Králové pod záštitou hradeckého primátora Alexandra Hrabálka. Přehlídka ukrajinské kultury v krajském městě vyvrcholí tradičním koncertem Hudba mého srdce, který se uskuteční v sobotu 9. října v Kongresovém centru Aldis. Více také na www.cizincihradec.cz.

Jana Karasová)

Projekt Integrační centrum pro cizince AMIF/28/01 je financován Evropskou unií v rámci národního programu Azylového, migračního a integračního fondu a rozpočtu Ministerstva vnitra ČR.

(Letošní přehlídka ukrajinské kultury v Hradci Králové byla zahájena v září v Jiráskových sadech pod širým nebem. Foto: archiv Integračního centra pro cizince DCH HK

(KALENDÁŘ AKCÍ NA PODZIM**Ústí nad Orlicí, Letohrad****Pomáhám během celý říjen****■ 1. – 31. 10., Orlickoustecko.**

Ať si běžec nebo chodec, zapoj se do benefičního běhu pro Domácí hospic Alfa-Omega a pomoz těm, kteří svůj závěrečný běh života chtějí strávit doma. Můžeš si vybrat trasu od 3 do 42,2 km v malebném podhůří Orlických hor. Pořádá Oblastní charita Ústí nad Orlicí pod záštitou senátora Ing. Petra Šilara.

Více informací a registrace na www.pomahamebehem.cz.

**Nový Bydžov, Jičín
a Nové Město nad Metují****Putovní výstava příběhů z Indie****■ Výstava „Za naše úspěchy vděčíme Vám I.“**
Nový Bydžov – Městská knihovna (říjen–listopad)**■ Výstava „Za naše úspěchy vděčíme Vám II.“**
Jičín – Biograf Český ráj (říjen)

Nové Město n. Met. – venkovní výstava u kostela Nejsvětější Trojice (říjen – listopad)

Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity, kterým dárce pomáhají na jejich cestě ke vzdělání.

Více také na www.adopce.hk.caritas.cz.

Ústí nad Orlicí**Den otevřených dveří – Papučový den****■ 6. 10. od 13 do 18 hod. – Domácí hospic Alfa-Omega**
(v sídle Oblastní charity ÚO, 17. listopadu 69). Prohlídka zázemí Domácího hospice, informace o naší péči, setkání s hospicovými sestřičkami i malé občerstvení. Více na www.uo.charita.cz.**(NABÍDKA ZAMĚSTNÁNÍ****■ Oblastní charita Polička**
vyhlašuje výběrové řízení na pozici**Case manager**

(pracovník/ce zodpovědný/á za případové vedení)

**pro nově vznikající sociálně-zdravotní službu
v oblasti duševního zdraví ve Svitavách**

Motivační dopis, kopie dokladů o dosaženém vzdělání a profesní životopis zasílejte na: Oblastní charita Polička, Otevřené dveře, Vrchlického 16, 572 01 Polička či e-mail: jana.dobrovolna@pol.hk.caritas.cz **do 12. 10. 2021.**

Bližší informace poskytne: Mgr. Jana Dobrovolná, tel. 731 598 763. Více také na www.policka.charita.cz.

(VZDĚLÁVÁNÍ**Semináře pro nemocné RS
a pečující osoby****■ 21. 10. a 4. 11. v Domově sv. Josefa v Žirči u Dvora
Králové nad Labem**

Vstoupila do vašeho života roztroušená skleróza (RS)? Řešíte věci, se kterými jste se dosud nepotkali? Máte plnou hlavu otázek? Nabízíme vám bezplatné vzdělávací semináře pro pečující osoby a nemocné RS.

Registrace je nutná, prosíme nejpozději týden předem (14. 10. a 27. 10.). Info na www.domovsvatehojosefa.cz. Kontakt e-mail: poradna@dsj-zirec.cz, tel.: 491 610 620 a 734 333 618. Těšíme se na Vás!

Tyto semináře se konají díky projektu Domovenka.cz. Akci podpořilo Ministerstvo zdravotnictví v rámci projektu 2021/PVP_NE/OKD/009.

(AKCE KE DNI CHARITY**Lanškroun / Den otevřených dveří****■ 6. 10. od 13 do 18 hod. – Centrum sociálních
služeb** (Havlíčkova 1129). Prohlídka prostor a seznámení s charitními službami Nízkoprahového denního centra, Sociální rehabilitace, Sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi, Občanské poradny a Půjčovny kompenzačních pomůcek.

Více na www.uo.charita.cz.

Luže / Pouť lidí dobré vůle**■ 2. 10. poutní chrám Panny Marie Pomocné na Chlumku v Luži.** Charity Pardubice, Chrudim a Nové Hradky u Skutče Vás zvou na již 3. společnou pěší a cyklistickou Pout' lidí dobré vůle za umírající, nemocné a trpící do Luže. Mši svatou v 15 hod. celebruje generální vikář Mons. Jan Paseka (živě i na YouTube). Pro zájemce bus z Pardubic a Chrudimi. Společné posezení, varhanní koncert, přednáška o poutním místě, program pro děti.

Info a registrace: www.pardubice.charita.cz, www.chrudim.charita.cz, www.novehrady.charita.cz nebo tel. 733 161 618, e-mail dobrovolnik@charitapardubice.cz.

Bethany - dům pomoci vás zve na kurz:
Jsem pečující, ale mám ještě dost sil?

Co se odehrává v blízkém o kterého pečuji?

Proč se chová, tak jak se chová? Jak k němu přistupovat?

Jsem psychicky a fyzicky vyčerpán - existuje nějaká pomoc, kam se mohu obrátit?

Začali se objevovat i zdravotní potíže, ale objektivně jsem zdravý.

Jaký má vliv domácí péče na pečovaného a na pečujícího?

Jaké jsou psychosociální a spirituální potřeby pečujících a pečovaných?

Jak se zorientovat v sociálním systému?

Co, když se se mnou něco stane? - Co bude s mým blízkým? a mnoho dalších otázek se kterými se setkáváme a na které se Vám budeme snažit odpovědět.

Dva na sebe navazující kurzy:

1. termín **18. 10. 2021** 15:00 - 19:00 hod. | 2. termín **22. 11. 2021** 15:00 - 19:00 hod.

Ve společenském sále Magistrátu města Pardubice, Pernštýnské nám. 1.

Vstupné je zdarma

Na místě bude připraveno malé občerstvení

*Kurz se koná pod záštitou předsedkyně senátního Výboru pro sociální politiku
- senátorky Mgr. Miluše Horské*

Partneři kurzu jsou společnost era a.s., Magistrát města Pardubice a Pardubický kraj.

Přihlásit se je možné e-mailem na kontakt@bethanydp.cz do předmětu uveďte kurz pro pečující, do e-mailu uveďte i telefonický kontakt. V případě nepříznivé situace bude kurz probíhat on-line. Na váš e-mail Vás budeme včas informovat a pošleme vám přihlašovací údaje. Pokud byste potřebovali zajistit podobu kurzu péči o blízkého, prosím kontaktujte nás a pokusíme se vám pomoci najít řešení, abyste se kurzu mohli účastnit.

Broumovské diskuse

Klášter Broumov
3.—6. 11. 2021

Téma
ročníku
Konference:

Hodnoty a společnost

Proměnila epidemie hodnoty české
a evropské společnosti?

Mají v současné politice hodnoty
své místo?

Co znamenají hodnoty pro život
člověka a fungování společnosti?

**BROUMOVSKÉ
DISKUSE**

**Předprodej vstupenek:
BROUMOVSKEDISKUSE.CZ**

Pořadatel:

Ve spolupráci s:

Statutární partner:

Hlavní partneři:

Jan
Barta

Partneři:

Martina
Rosová

Generální
mediální partner:

Hlavní
mediální partner:

Mediální
partner:

Regionální
partneři:

SRRB Strategická rada
regionu Broumovsko

